

39936. K. k. Studienbibliothek Laibach

Moč priprošnje
Sv. Antona Padov.

—□ Zgledi □—

Zbral

Dr. Jos. Ant. Keller

LJUBLJANA 1913.

Založila „Katoliška bukvarna“.

Tisk J. Krajec nasl. Rudolfovo.

S

Moč priprošnje Sv. Antona Pad.

□ □ □

Zgledi.

Po zanesljivih virih zbral
DR. JOS. ANT. KELLER.

Prevel * * *

□ □ □

::: LJUBLJANA 1913. :::

ZALOŽILA „KATOLIŠKA BUKVARNA“.

Tisk J. Krajec nasl. :: Rudolfovo.

Št. 3661.

Natisk odobril

Knezoškofijski ordinarijat v Ljubljani,

25. avgusta 1913.

Flis m. p.

030027251

Predgovor k slovenski izdaji.

Češčenje sv. Antona Padovanskega je tudi med Slovenci zelo razširjeno; verno slovensko ljudstvo se zelo rado priporoča padovanskemu čudodelniku, posebno še tedaj, če gre za kako izgubljeno stvar. Zato vam, dragi Slovenci, poklanjamo v tej knjižici več zgledov, ki kažejo, kako rad uslišuje sv. Anton zaupne prosilce in kako mogočna je njegova priprošnja pri Bogu. In tako se bo češčenje velikega svetnika na slovenski zemlji še bolj utrdilo in razširilo.

Izjava.

Zgodbe v tej knjižici naj imajo toliko veljave, kolikor jim jo priznava rimska stolica.

Prvi del.

Čudeži sv. Antona v življenju.

1. Dar jezikov.

Pridige apostolskega sv. Antona so spremljali vedno veliki čudeži; čudež je bil pri njem že pridiga sama. Ne da bi se učil jezikov — do sedaj je v samostanu le „molčal v vseh jezikih“ —, je vendar govoril v Italiji laški, na Francoskem francoski, in dobro so ga razumeli celo tedaj, če je pridigoval latinski v portugalskem narečju. Sv. Anton je imel dar jezikov, kakor apostoli na binkoštni praznik; vsak ga je slišal govoriti v svojem lastnem jeziku.

Drugi čudež, ki je spremljal svetnikove govore, je bil, da ga je tudi pri ogromni množici 20.000 poslušalcev vsak popolnoma razumel, tako oni, ki so bili blizu njega, kakor tudi oni, ki so stali oddaljeni.

Zato se je sloves in ime sv. Antona hitro razširilo po vsej Italiji; nešteto poslušalcev iz mesta in dežele je hodilo poslušat njegove govore in kmalu se je pokazala povsod med ljudstvom velika izpremembra v mišljenju in vedenju. (Seeböck, „Sv. Anton“, str. 28.)

2. Sv. Anton pridiguje ribam v Rimini.

Kriva vera Manihejcev, ki je ena izmed najbolj obsodbe vrednih krivih ver in ki jo je že sv. Avguštin zmagoslavno pobil, se je v 11. in 12. stoletju zopet pokazala; posebno se je šopirila v Italiji in na južnem Francoskem in nevarno se je jela širiti v mestu in na

deželi pod imeni Katarcev in Valdencev, Albingencev in Patarcev.

Ker je bila torej nevesta Kristusova, sv. katoliška Cerkev, v tako veliki stiski, ji je poslal Bog v svojem usmiljenju na pomoč dva izvanredna pomočnika, dva velika patriarha, namreč sv. Dominika in sv. Frančiška, ki sta z izbrano četo svojih sinov pobijala krivoverce z učenostjo, molitvijo, svetostjo svojega življenja in tudi s krvjo in jih končno premagala.

Tega slavnega boja za čast božjo in zveličanje duš se je odlično udeležil tudi sv. Anton. Po njegovem prizadevanju je bila rešena te kuge Romagna. Morda je bilo najbolj okuženo mesto Rimini*), proti kateremu so njegovi goreči škofje in celó rimska stolica zastonj poizkušali razna sredstva. Ko pa pride v bližino mesta naš sveti misijonar, je obšel krivoverce velik strah; pred svetnikom je namreč šel sloves, da se mu ne more upreti noben nasprotnik. Zato se krivoverci dogovore, sv. Antona niti ne poslušati in našuntajo k temu tudi ljudstvo.

Ko tedaj pride svetnik, ki je bil vaje povsod videti pred seboj mnogoštevilno množico, opazi, da se vsi skrivajo pred njim, in da prihaja k njegovim pridigam le par žensk in starčkov. Vendar zato ne izgubi poguma in ne odneha, kar je enkrat začel v čast božjo, ampak pridiguje onim maloštevilnim, in sicer s tako gorečnostjo, da so krivoverci sklenili, ko so to izvedeli, umoriti ga.

Ko svetnik to sliši, se skrije v neko oddaljeno sobo, ostane tu več dni in prosi Boga z molitvijo, postom in strogo pokoro usmiljenja, da bi ozdravil to ljudstvo slepote in trdovratnosti s poukom v katoliški veri.

Iz samote se poda sv. Anton naravnost na obrežje Jadranskega morja, tja kjer se izliva vanj reka Marechia, in zakliče glasno ribam:

„Pridite, ribe, ki nimate pameti, pridite, in poslušajte besede Boga, ki vas je ustvaril, v osramočenje ljudem, ki so trdovratni v zmoti* in zapirajo srce in ušesa božjemu glasu.“ — Prišlo pa je na obrežje tudi

*) V Italiji.

cev mnogo radovednežev in sramotilcev. In glej, nezaslišan čudež! Komaj je svetnik izgovoril zapovedujoče besede, že se je začelo morje gibati, in prikazala se je na površini množica rib vseh vrst, velikih in malih; hitro so plavale proti obrežju, kjer je stal sv. Anton, in se postavile s kvišku stegnjenimi glavami v najlepšem redu v vrste, kakor vojaki pred svojim poveljnikom.

Ko je svetnik videl, prihajati svoje čudne poslušalce, se je razveselil v Gospodu in je začel ribam prav ljubeznjivo pridigovati:

„Hvalite Gospoda, ribe, slavite svojega Stvarnika, pojte mu hvalo, da vam je ogradil v stanovališče tako plemenit in skoro neomejen element, s tako mnogimi pribežališči pred vsakim viharjem, da je naredil vode tako čiste, tako prozorne, da morete poiskati ceste svojih potovanj in se izogniti zalezovanju svojih sovražnikov. Taisti Bog vas je pri stvarjenju blagoslovil, vam pripravil dostojno hrano in vas obdaril s čudovito rodovitnostjo nad vsemi živalmi za pomnožitev vašega zaroda. Hvalite Boga zaradi mnogih prednosti in svoboščin, ki vam jih je podelil. Stvarnik vas je oprostil hlapčevstva vseh živih bitij, vas ohranil pri življenju ob vesoljnem potopu in dopustil, da ste plavale neovirano, brez nevarnosti in škode, ko so vse druge živali poginile bolj vsled strahu, kakor vsled valov. Po eni izmed vas je pripravil Gospod svojemu bežečemu preroku bivališče za tri dni in je ozdravil slepega Tobija. Ve same ste radodarno izročile Odrešeniku in njegovim učencem denar za davek. Ve ste tudi hrana spokornikov, ki se vzdrže mesa. Vaše meso je hotel uživati sam Zveličar, ko je vstal od mrtvih, da bi nepobitno dokazal resnico svoje človeške narave in vstajenja od mrtvih. Da, Gospod sam je hodil po vašem prebivališču nad vašimi glavami in si je izbral učence izmed ribičev, da bi jih naredil za ribiče ljudi in zato jih je tudi toliko izmed vas privedel v njihove mreže.“

Kakor da bi ribe, velike in male, pazljivo poslušale, je vedno bolj naraščalo njihovo število, in kakor da bi imele razum, so dvigale glave ali pa so se potapljale

v globočino, široko so odpirale usta in se niso ganile z mesta, dokler jih ni sv. Anton blagoslovil in odslovil. Potem so močno tolkle s plavutami in izginile v morju, ki je še dolgo nemirno valovalo. Pa tudi med poslušalci je nastalo veliko gibanje; mnogi so pri tem pogledu jokali ginjenja, nekateri so se vrgli k svetnikovim nogam in ga prosili odpuščenja za svojo nevero; nekaj pa jih je pohitelo v mesto in so pripeljali s seboj množico ljudstva.

Sv. Anton je porabil to priložnost, da je, kažoč na pokorščino nespametnih živali, opozoril ljudi na njihovo nehvaležnost in nevero. Živo jim je predložil hudobijo greha, posebno krive vere in je njihove zmote tako dobro ovrgel, da se je razen nekaterih, ki so ostali trdovratni, izpreobrnilo vse mesto. Tako je odprl sveti Anton s svojo gorečnostjo mestu Rimini vrata v ovčji hlev svete Cerkve in v nebesa.

(V vseh svetnikovih življenjepisih.)

3. Zakaj kličemo sv. Antona na pomoč za izgubljene stvari.

Sv. Anton je bil poleg pridigarja tudi lektor teologije v Montpellier-u, da bi mlajše brate mojstersko izuril v tej vedi. Tu se je prigodila čudna zgodba z enim njegovih učencev. Sv. Anton je imel razlago psalmov, ki jo je lastnoročno spisal. Neki novic, ki se je bil že naveličal samostanskega življenja, je sklenil zopet iti med svet. Vzel je svetnikovo knjigo in je zapustil samostan. Svetnik je bil radi tatvine zelo žalosten; greh in pogubljenje, ki je grozilo nesrečniku, mu je šlo pač bolj k srcu kakor izguba knjige, ki mu je bila pri njegovem poučevanju tako potrebna in koristna.

Ker so bile v onem času vse knjige pisane z roko na pergament, zato so bile redke in drage. Srednja cena navadne knjige je znašala 400 do 500 frankov sedanje zlate veljave. Leta 1240. so plačali menihi iz Kamaldoli za okrašeno mašno knjigo 200 zlatnikov (Hurter;

Zgodovina papeža Inocenca III., zv. IV.). Znani so še slučaji, ko se je dobilo za eno knjigo celo posestvo.

Sv. Anton se je zatekel k molitvi in je prosil Boga, naj se usmili onega nesrečnika in tudi, naj njemu vrne ukradenó knjigo. Gospod je takoj uslišal zaupno molitev svojega zvestega služabnika. Ko je hotel iti tat črez neki most, se mu postavi na njem nasproti hudobec v podobi strašnega črnca s sekiro v roki. „Nazaj,“ zakriči prikazen, „vrni ukradeno blago, drugače te ubijem in vržem v reko.“ Prestrašen od peklenske pošasti in vsled žuganja, se novic takoj skesano in ponižno vrne v samostan; tam se vrže k svetnikovim nogam, ga prosi odpuščenja in mu vrne knjigo. Obenem pa prosi zopet za vsprejem v red, tako zelo ga je izpremenilo čudno srečanje. Svetnik mu je odpustil in poln hvaležnosti do Boga, ga svaril pred zalezovanjem hudobnega duha in ga navduševal, da ostane stanoviten v božji službi.

Verjetno je, da je ta čudovita zgodba povod, da kličemo sv. Antona na pomoč za izgubljene stvari. Pri-poveduje se namreč, da je bila knjiga, ki je bila svetniku ukradena, še v prejšnjem stoletju shranjena v cerkvi frančiškanov konventualcev v Bologni.

(Meier, O. S. B. „Sv. Anton Padovanski“ str. 29.)

4. Potolažene matere.

V Brivi je poveličal Bog svojega služabnika z mnogimi čudeži. Neka ženska je prihitela k svetnikovi pridigi in je pustila svoje dete doma zaprto, v zibelki. Ko pride domov, najde dete mrtvo. Vsa potrta od neizmerne žalosti se vrne jokaje k sv. Antonu in mu razodene svojo nesrečo. Svetnik opominja mater, naj zaupa v Boga in ji reče, naj gre le potolažena na svoj dom. Doma najde srečna mati sinčka pri življenju.

Neka druga žena je tudi medtem, ko je šla k pridigi, pustila otroka doma, in sicer v bližini ognja, pri katerem se je grel kotel vode. Ko se vrne, zagleda

v svojo grozo dete v vreli vodi. Silno žalovaje potegne otroka iz kotla, najde ga pa veselo presenečena neopečenega in popolnoma zdravega.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 53.)

5. V dežju obvarovana mokrote.

Nekega dne se je prigodilo v samostanu v Brivi, da brat kuhar ni imel ničesar več v zalogi, da bi mogel postreči menihom. Zadrego potoži sv. Antonu in ta prosi neko pobožno ženo, naj se usmili bratov in naj jim pošlje nekaj zelja. Bilo pa je slabo vreme in deževalo je curkoma. Vendar tako veliko je bilo spoštovanje dobre žene do sv. Antona in tako veliko njeno usmiljenje do ubogih bratov, da je navzlic dežju zapovedala dekli, naj gre v vrt po zelenjavo. Dekla je ubogala in tekla na vrt; tam je natlačila toliko zelenjave, kolikor se ji je zdelo potrebno, jo nesla v samostan, ki se je nahajal v bližini in se nato vrnila domov. Med tem časom pa dež ni niti za trenutek prenehal in vendar ni bila dekla nič mokra niti po obleki niti po nogah, kakor da bi bila ves čas na suhem. Zato pravi svoji gospodinji: „Ako je treba očetu Antonu in njegovim sobratom storiti kako uslugo, me lahko pošljete na konec sveta. In ako bi deževale prekle, bi se ne bala, ker bi bila varna pred njimi.“ Po teh besedah pokaže svojo obleko in noge, ki so bile popolnoma suhe; niti kapljica dežja ni padla nanje. Njena dobra gospodinja pa je zadobila zato še večje spoštovanje in ljubezen do ubogih menihov. Priporočila jih je svojemu edinemu sinu Petru, ki je bil kanonik v Noblet-u (Noblé), naj jih podpira po svoji možnosti z darovi, češ, prepričan naj bo, da mu bo Gospod obilo poplačal.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 36.)

6. Čudovita prerokba.

Ko je postal sv. Anton gvardijan v samostanu Puy v Valei, je srečal nekoč notarja, ki je zelo razuzdano živel. Sv. Anton se odkrije in se mu prikloni zelo spoštljivo. Notar je mislil, da se svetnik norčuje. Zato se je čutil razžaljenega in je zagrozil sv. Antonu, da ga za tako razžaljenje zabode z mečem. Svetnik mu odgovori, da kaj takega nima niti v mislih, da bi ga hotel zasramovati ali se norčevati iz njega, ampak nasprotno, da ga zato tako ljubeznjivo in spoštljivo pozdravlja, ker ve, da bo postal še slaven mučenec Kristusov; le to ga še prosi, naj se spomni nanj, ko bo v mukah. Notar se je smejal. Toda svetnikova prerokba se je kmalu izpolnila. Neki škof je namreč potoval v Palestino, da bi tam sodeloval pri izpreobračanju Saracenov. Notar, ki mu je sledil tja, je zadobil tako gorečnost za zveličanje nevernikov, da jim je sam oznanjeval resnice naše svete vere in jih opozarjal na budalosti mohamedanske vere. Trdovratneži pa so izlili sedaj vso jezo nanj, ga mučili tri dni na najstrašnejši način in ga končno umorili. Umirajoč je povedal, da mu je sveti Anton ta srečni dogodek že prerokoval in da se ga mora zato smatrati za velikega preroka. Ravnotako kakor je sv. Anton spoznaval prihodnje reči, je po božjem razsvetljenju videl tudi najskrivnejše in človeškim očem najbolj zakrite reči.

(P. Seb. Scheyring, „Čudodelni sv. Anton Padovanski.“)

7. Sv. Anton, usmiljen pomočnik nesrečnih žena.

Kot posebnega pomočnika se je izkazal sv. Anton ženam, ki so bile v velikih stiskah, ali ako so morale mnogo pretrpeti od ljubosumnih mož. Od tod brez dvoma dejstvo, da ga ženske časte kot posebnega patrona. Tu navedemo nekaj zgledov njegove čudodelne pomoči.

Neka pobožna žena je iz spoštovanja do frančiškanov izvršila zanje neko delo in nakupila nekaj stvari. Njihovo izpodbudljivo življenje namreč in njihove čed-

nosti so jim pridobile dobrohotnost vseh dobrih ljudi, ki so zato radi skrbeli za njihove časne potrebe. Ta pobožna žena pa se je vrnila domov šele pod noč in zato jo je njen čmerni in ljubosumni mož sprejel z zbadljivimi besedami. Začel jo je celo pretepati in ji je izpulil v jezi skoro vse lase. Žena je bila vsled tega še toliko bolj žalostna, ker se ni upala brez las več med ljudi. Skrbno zbere izpuljene lase in polna zupanja do očeta Antona ga prosi drugi dan za obisk. Ko se svetnik takoj oglasi, mu uboga žena potoži krivico, ki jo je pretrpela in mu pove, kaj je bilo vzrok moževe jeze. Nato ga prosi, naj moli k Bogu, da ji lasje zopet zrastejo. Sv. Anton se vrne v samostan in se poda takoj s svojimi sobraty k molitvi za dobrotnico. In ne zastonj. Takoj so prenehale vse bolečine in lasje so ji zopet zrastle, ne da bi ji le eden manjkal. Ko je mož videl tako velik čudež, se je skesal in poboljšal in od tega dne je bil frančiškanom ravnotako naklonjen kakor njegova žena.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 37.)

8. Hvala iz ust malčkov.

Sv. Anton je prehodil provincijo Romagno, tudi Emilia imenovano in je prišel iz Padove v Palesine in potem v Ferraro, kjer se je mudil dalj časa. V tem mestu sta živelata plemenita zakonska, ki sta bila v večnem prepiru. Žena je bila krasotica in tudi obdarjena z najboljšimi duševnimi darovi, tako da so jo vsi, ki so jo poznali, občudovali. Njen soprog pa je bil pri tem nezadovoljen vsled — ljubosumnosti in je ravnal s svojo zakonsko polovico tako, da ji že ni bilo več mogoče prenašati. Živelata sta namesto v ljubezni drug drugemu v trpljenje in muko. Ko je žena porodila lepega dečka, je ta družinski dogodek vzbudil v očetovem srcu mesto veselja tisoč ljubosumnih misli na njegovo ženo, ki pa je bila nedolžna. Satan je nesrečnega moža tako držal na vrvi, da je že premišljeval,

kako bi spravil s sveta mater in otroka. V onem času, ko se je nesrečnik pečal z morilnimi mislimi, pride v Ferraro sv. Anton in začne velik ljudski misijon. Čista Suzana se zateče sedaj k temu novemu Danielu, mu razloži žalostne družinske razmere in ga prosi, naj moli k Bogu, da odvrne od nje težki križ in izpremeni misli njenega moža.

Kako močna je bila molitev sv. Antona, nam kaže izid. Kmalu nato se je namreč prigodilo, da se je božji služabnik sešel na glavnem mestnem trgu z več gospodi, s katerimi se je pogovarjal; med njimi je bil tudi oni plemeniti gospod, ki je s svojo soprogo ravnal tako neplemenito. Božja previdnost pripelje v tem srečnem trenutku mimo pestunjo one nesrečne žene; prinesla je ravnokar na izprehod v plenice zavitega njenega ljubkega otročička, ki je bil bolj podoben angelju kakor človeškemu bitju. Pri njegovem pogledu se ljubosumni oče iz jeze ugrizne v jezik in kri zopet v njem močno zavre. Sv. Anton je imel sedaj krasno priložnost, da ozdravi očetovo ljubosumnost. Približa se torej pestunji, ji vzame dete z naročja in ga zelo nežno in ljubeznjivo ljubkuje; kakor v šali ga vpraša: „Ljubo dete, povej mi vendar, kdo od teh je tvoj oče?“ Okoli stoječi so se smejali besedam sv. Antona. Ta pa je stavil vprašanje v božjem imenu popolnoma resno, da se izkaže resnica. In glej! mali deček, ki je bil star šele nekaj tednov, odgovori jasno in razločno: „Ta je moj oče!“ in obrne pri tem svoj obrazek proti plemenitašu, svojemu pravemu očetu. Temu dogodku so se vsi navzoči živo začudili, očeta pa se je polastilo neizrekljivo veselje. Sv. Anton mu poda otroka z besedami: „Vzemite ga; sedaj ne bodete več dvomili, da ni vaš telesni otrok, ko je sam pričal.“ Oče vzame otroka v svoje roke in ga nese sam v triumfu domov. Sedaj se je naselil v družini mir in veselje, sreča in složnost.

Ta dogodek je kmalu postal znan po vseh krajih in je še sedaj vsekane v mramor ovekovečen v svetnikovi kapeli v Padovi. (Seeböck, „Sv. Anton“ str. 79.)

9. Pričazen božjega deteta.

Frančiškani niso imeli v Padovi še nobenega samostana znotraj mestnega obzidja. Samostan v Arcelli, ki je bil tri četrt ure oddaljen od Padove, pa je bil za sv. Antona zelo neprikladen; kajti mnogokrat je imel misijonska opravila pozno v noč in bil tako večkrat prisiljen ostati v mestu, ker so bila mestna vrata že zaprta. Vendar mu ni bilo težko dobiti prenočišča, ker so mu ga mnogi ponujali: med drugimi tudi neki pobožen gospod, pozneje mnogokrat imenovani Tiso Borghese, grof pl. Camposanpietro (Poljana sv. Petra), ki je zato prejel posebno milost. Ta mož je bil iskren prijatelj sv. Antona in je božjega služabnika globoko spoštoval. Vse, kar je pri svojem gostu videl ali od njega slišal, si je zapisal. Mnogokrat je celo ponoči skozi ključavnico opazoval sv. Antona, kaj dela v sobi. Nekoč gre Tiso zopet okrog polnoči mimo svetnikove sobe. Kar opazi, da prihajajo iz nje žarki izvanredne svetlobe. Stopi bliže, pogleda skozi špranjo in zagleda v naročju sv. Antona čudovito lepega dečka, ki ga je svetnik srčno ljubkoval. Hišni gospodar si ni mogel razložiti, kako je prišlo ljubko dete v sobo njegovega gosta in zakaj je soba napolnjena s tako svetlobo. Vendar, ko opazuje lepe dečkov poteze in njegovo veličastnost in obenem vidi, da je sv. Anton zamaknjen, spozna čudež. Nebeški Zveličar se je namreč prikazal svojemu zvestemu služabniku v podobi deteta v svetlobi in sijaju, da bi ga za njegov veliki trud potolažil z nebeško tolažbo in ga pokrepčal. Pričazen je trajala le nekaj časa. Dete je naenkrat izginilo, ž njim žarki in vse je bilo zavito v najglobokejšo nočno temo. Sv. Anton se je takoj dvignil od molitve, šel hitro iz sobe in se zadel v temi ob svojega prijatelja. Kakor da bi storil hudodelstvo, je svetnik grofa ponižno prosil, naj nikomur ne zine besede o tej prikazni. Dokler je sv. Anton živel, je molčal tudi grof; po njegovi smrti pa je razodel prikazen v slavo svojega prijatelja. O prikazni ni nikdar drugače govoril, kakor s solzami v očeh in je

povedal pri tem še več drugih stvari. Nebeška svetloba, ki je prihajala od nebeškega deteta, je bila mnogo svetlejša in lepša kot solnčni žarki, toda modra; očesu se ni bleščalo, pač pa je bilo srce napolnjeno z nepopisno tolažbo. Božje dete je samo opozorilo sv. Antona na opazovalca s tem, da je pokazalo s prstom proti vratom. Toda sv. Anton se ni ganil, ker ni hotel svojemu gostitelju odvzeti nebeške tolažbe. Tudi je videl neko knjigo, svetnikov brevir, na katerem je stal deček.

To celo prikazen nam pripoveduje toliko starih zgodovinoписcev, da se ne more o njeni resničnosti nič več dvomiti; iz tega je tudi nastalo navadno upodobljenje sv. Antona z Jezuščkom v naročju.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 64.)

10. Polet v Lizbono.

Oče sv. Antona Don Martino pl. Bouillon (Bujon) je živel v Lizboni. Nekoč se je izvršil prav v bližini njegove hiše strašen umor. Nekega mladeniča so po noči na javni cesti napadli in umorili, a morilci so bili tako previdni, da so vrgli truplo čez zid na vrt grofa bujonskega in tako zvalili sum nanj. In res je prišel pleminitaš v ječo. Začeli so proti njemu mučno preiskavo, ki je ni hotelo biti konec, in vse je kazalo, da bo nedolžni Don Martino na smrt obsojen. Sv. Anton je bil takrat v Padovi, kjer je služil Bogu, iz ljubezni do katerega je zapustil domačo hišo in domovino. Toda Gospod Bog je hotel svojega služabnika povelicati in proslaviti tudi v domovini in pokazati rojakom njegovo veliko svetost po posebnem čudežu. Nekega dne obda božjega služabnika v Padovi sredi molitve naenkrat čudna svetloba in svetnik vidi žalostni položaj svojega telesnega očeta. Zelo vznemirjen nadaljuje molitev in prosi toliko bolj vztrajno Gospoda, naj reši očeta. Nato se poda h gvardijanu in ga prosi dovoljenja, da bi smel za kratek čas zapustiti Padovo. Dasi je bil svetnik provincijal, je vendar iz ljubezni do ponižnosti in po-

korščine prosil vedno in za vsako najmanjšo stvar predstojnika samostana, v katerem je bival, in je hotel biti od njega odvisen. Ko sv. Anton dobi dovoljenje, zapusti samostan in mesto poln žive vere, da bo prišel v Lizbono še pred smrtno obsodbo očetovo. In ko pospeši v goreči molitvi svoje korake, opazi, da se nahaja že v popolnoma drugem kraju, na domačih tleh pred vrati glavnega mesta Lizbone. Lahko si mislimo, kakšne občutke je imel svetnik pri tej čudoviti božji pomoči. Toda najprvo je šlo za rešitev nedolžnega dragega jetnika. Sv. Anton gre takoj pred sodišče in nastopi kot nepoznan advokat za svojega očeta. Sodniki so se zelo čudili tujemu patru in prostodušnosti in spretnosti njegovega govora, toda prepričati o obtoženčevi nedolžnosti se niso dali. Od ljudi zavržen se zateče svetnik toliko zaupneje k Bogu in zahteva pred sodiščem s čudovito odločnostjo, naj se umorjeni izkoplje. Pri tem predlogu je prišla napetost do vrhunca. Sv. Anton se takoj napoti na pokopališče in sodnikom ni hotel pustiti toliko časa, da bi se popolnoma zavedli. Vsi gredo za njim in ž njimi velika množica ljudstva. Radovednost je bila nepopisna. Ko pridejo h grobu, zapove svetnik, naj mrliča odkopljejo. Ko se je že pokazala krsta, zakliče sv. Anton glasno in zaroti v božjem imenu mrtveca, naj priča pred navzočimi sodniki, če je Martino bujonski njegov morilec. Na svetnikove besede se truplo z gornjim delom dvigne, oprto z eno roko na zemljo, drugo dvignjeno in odgovori zamolklo, toda razločno, tako da so ga lahko vsi slišali, da grof bujonski ni morilec. Mladenič nato prosi sv. Antona mašniške odveze od nekega izobčenja, katere vsled nagle smrti ni mogel več dobiti. Ko se to zgodi, se mladenič zopet vleže v krsto k počitku, v katerem ga ni motil nikdo več. Sv. Anton pa izgine v trenutku izpred oči sodnikov in ljudstva, ki vsi kakor iz sanj vzbujeni vpijejo: „Čudež, čudež, velik čudež!“ Dokaz za grofovo nedolžnost je bil torej tukaj. Don Martino je bil oproščen in čast mu je bila vrnjena — po nepričakovani pomoči njegovega svetega sina Antona. Lep

je bil tudi odgovor, ki ga je dal svetnik sodnikom, ko so ga vprašali, kdo je morilec: „Prišel sem, da oprostim nedolžne,“ je odgovoril sv. Anton, „in ne da izdam krivce.“

Ves čudoviti dogodek je trajal en dan in dve noči; nato je bil sv. Anton zopet čudežno prenešen v Padovo v samostan S. Maria dell' Arcella.

(Seeböck, Sv. Anton“ str. 69.)

11. Sv. Anton zopet reši očeta.

Oče sv. Antona je imel, na kraljevem dvoru važno službo. Dasi nam naslov, ki ga je imel ni znan, vendar vemo, da je upravljal velik del kraljevih dohodkov. Nekoč je razdelil med nekaj kraljevih uradnikov vsoto denarja. Bodisi da je pobotnico izgubil, bodisi da si je sploh ni dal napraviti, ker je pri svoji poštenosti in odkritosti mislil, da so drugi ravno tako pošteni kakor sam, skratka, imel ni ničesar, s čimer bi mogel dokazati, da je izplačal vsoto. Njegovi nevošljivci, ki so mu zavidali odlično službo in kraljevsko naklonjenost, so premišljevali, kako bi ga ugonobili. Zahtevajo torej od njega prejeto vsoto še enkrat in drzno taje, da bi jo bili že prejeli. Prišlo je do preiskave. Nesrečni oče se sklicuje nato, da je že vse plačal, toda zastonj, ker ni imel nobenih dokazov. Tu pride očetu nepričakovano na pomoč njegov sin Anton in opomni njegove sovražnike, ob katerem času, na katerem kraju in ob kateri uri so prejeli denar. Imenuje jim celo vrsto denarja in zahteva, naj podpišejo pobotnico; ako tega ne store, naj se boje božje kazni. Hudobneži, potrti, si ne upajo več ugovarjati taki priči. Priznajo, da so prejeli denar in sedaj je Martino bujonski lahko odšel prost in je imel odslej mir pred svojimi sovražniki.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 72.)

12. Sv. Anton ozdravi pohabljenca.

Nekoč pride iz Padove k sv. Antonu k spovedi mladenič po imenu Leonardo. Izpove se, da je iz zlobnosti sunil lastno mater z nogo s tako močjo, da je padla. Sv. Anton je hotel, da mladenič spozna velikost greha, zato mu reče: „Noga, ki udari očeta ali mater zasluži, da se odseka.“ Mladenič je razumel besede v drugem pomenu, kakor je mislil svetnik in je bil poleg tega še bolj „kratke pameti“. Gre torej domov, vzame sekiro in si odseka nogo, s katero je sunil mater. Vest o tem strašnem činu se je kmalu razširila po vsem mestu in je prišla tudi do ušes sv. Antona. Svetnik takoj hiti k mladeniču in moli nad nesrečnežem, odsekano nogo prime, jo pritisne na bolni del, naredi znamenje sv. križa in noga je bila zdrava kakor poprej.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 78.)

13. Veter in dež sta pokorna svetniku.

V Bourges-u (Burž) na Francoskem se je zgodil sledeči čudež. V celem mestu ni bilo mogoče dobiti nobene cerkve in nobenega trga, ki bi bil zadosti prostoren za velikansko množico ljudstva, ki je drla skupaj k pridigi sv. Antona. Bili so torej prisiljeni, da se zbero na prostem zunaj mesta. Kanoniki se spremljani od ljudstva napotijo v procesiji na neki prostor nedaleč od mesta. Bilo je poleti in nebo popolnoma jasno, ko je sv. Anton pričel s pridigo. Kar se začno na nebu kopičiti oblaki, ki jih je veter gnal od vseh strani in grom in blisk naznanjata bližnjo nevihto. Poslušalci se prestrašeni hočejo razkropiti in si poiskati zavetja. Svetnik spozna njihov namen in jim pravi: „Bodite le brez skrbi! Nihče naj se ne gane z mesta in niti ena kaplja ga ne bo zmočila.“ Vsi zaupajo njegovim besedam, in ostanejo mirno vsak na svojem mestu. Sveti Anton nadaljuje pridigo, medtem ko dež s točo kar lije iz oblakov. Toda bilo je, kakor da bi bila nad svetim pridigarjem in njegovimi poslušalci razprostrta

streha. Ostali so vsi suhi, kakor Izraelci, ko so šli skozi Rdeče morje. Tudi tla, kjer so stali so bila suha.

Ta čudež, s katerim je Bog poveljčal gorečega pridigarja, je vse osupnil. Slavili so božjo dobroto in vsemogočnost, ki zapoveduje vetru in dežju. Do svetega Antona pa so imeli še večje spoštovanje. V spomin na čudež so vklesali nasproti glavnim vratom stolne cerkve v Bourges-u ves dogodek v kamen, kar je bilo opaziti še dolgo vrsto let.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 50.)

14. Čudežno poplačana gorečnost za božjo besedo.

Sv. Anton se je trudil, da bi se izognil svetni hvali in da bi ostal skrit pred svetom; vendar se mu to ni posrečilo. Čim bolj se je sam poniževal, tem bolj ga je poviševal Bog že pred njegovo smrtjo.

Nekoč hiti imenitna gospa iz Padove s svojimi postrežnicami k postni pridigi. Ker je le malo pazila na tla, se izpodtakne in pade v jarek poln vode in blata. Bila pa je zelo lepo in bogato oblečena; zato se je zgrozila pri misli, kako umazana mora priti iz mlake. Toda zgodilo se je, da ni bilo na obleki nobenega madeža in da se ni zmočila niti ena nit. Ta dogodek je šel od ust do ust. Splošno so govorili, da se je zgodil čudež na priprošnjo sv. Antona. Ljudje pa so prejeli iz tega dvojen nauk, da Bogu ni všeč ničemuren lišp v obleki, tudi ne pri imenitnih osebah, nasprotno pa, da gorečnost v poslušanju božje besede prinaša velik blagoslov.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 104.)

15. Pridigo sv. Antona slišijo v veliki oddaljenosti.

Neka žena je skoro mrla vsled hrepenenja po pridigi sv. Antona, toda doma jo je zadrževala bolezen njenega moža. Ker je to izgubo komaj prebolela, se

nekoč poda ravno ob času, ko je imel sv. Anton v padovanski cerkvi postno pridigo, na balkon svoje hiše in gleda hrepeneče proti cerkvi. Cerkev je bila od njene hiše oddaljena skoro eno uro. Kakor da bi hotela poslušati, kaj sv. Anton pridiguje, pritisne žena uho na ograjo. In glej! kar naenkrat zasliši glas svetega pridigarja in razume vse posamezne besede, kakor da bi stala prav v bližini prižnice. Vsa začudena hiti k svojemu soprogu, mu razodene čudež in ga prosi, naj gre še on poslušat, če se morda sama vara. Bolni gospod se poda na balkon, pazljivo posluša in takoj razume vse svetnikove besede, ki so prihajale iz daljave. Sedaj pa nista oba verjela in zato vprašata ljudi, ki so prišli od pridige, kaj je sv. Anton pridigoval. Kako osupneta, ko jima povedo isto, kar sta že slišala iz svoje hiše. Čudež razodeneta tudi sosedom in kmalu je postal znan povsod v večjo čast božjo in v sloves zvestega božjega služabnika sv. Antona.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 104.)

16. Sv. Anton ozdravi hromege otroka.

Nekega dne po pridigi je hitel sv. Anton proti samostanu, da bi se odtegnil množici, ki mu je izkazovala časti; ni pa se mogel izogniti možu, po imenu Peter, ki je držal v naročju štiriletno hčerko Padovano. Deklica je bila na obeh nogah hroma in se je mogla plaziti le po vseh štirih. Božjast je ubogega otroka tako izdelala, da pri zopetnem napadu skoro ni bil več podoban človeku. Nesrečni oče se vrže poln zaupanja do sv. Antona z nedolžnim otrokom k svetnikovim nogam in ga roti, naj blagoslovi hčerko z znamenjem sv. križa. Ganjen vsled sočutja, božji služabnik usliši prošnjo. Ko Peter pride domov, postavi deklico na noge in jo pusti, da se je še držala klopi. Ker se je začela premikati, ji da v roke palico in hodila je že lažje in hitreje. Kar naenkrat vrže Padovana palico iz rok. Ve-

sela skače po sobi in se čuti popolnoma zdravo — hromost in božjast sta izginili za vedno.

Podobna čudežna ozdravljenja nahajamo pri svetem Antonu, da lahko o njem rečemo kakor o Kristusu: „Hodil je okrog dobrote deleč in je ozdravil vse.“

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 105.)

17. Sv. Anton prerokuje mučeniško smrt.

Bog je poveličal sv. Antona tudi z darom prerokovanja. Neki ženski iz Assisi je napovedal, da bo njen novorojeni sin umrl mučeniške smrti, kar se je tudi zgodilo. Kajti ta deček, ki je pri sv. krstu dobil ime Filip, je vstopil v red sv. Frančiška in se je ravno takrat nahajal v mestu Agot, ko so ga kristjanom vzeli saraceni. Z velikim pogumom se je branil zatajiti krščansko vero in prestopiti k mohamedanski. Zato so mu potegnili kožo s telesa. Moral pa je pretrpeti še mnogo muk z drugimi kristjani, ki jih je navduševal za mučeniško smrt in končno so mu odsekali glavo. (P. Seb. Scheyring, „Čudodelni sv. Anton Padovanski“.)

18. Smrt sv. Antona in največji čudež po njegovi smrti.

Padova, ki je bila tolikokrat priča svetnikovega milostipolnega življenja, naj bi bila tudi priča njegove veličastne smrti. Ko se je sv. Anton krog posta vnil v Padovo, so ga prosili od vseh strani, naj ima postne pridige. Dasi je bil svetnik brez moči, tako da je komaj prišel na prižnico, je vendar oznanjal božjo besedo z veliko gorečnostjo. Ko je bil postni čas pri koncu, je napadla sv. Antona bolezen. Čutil je, da se mu bliža smrt in prejel je s plamenečo ljubeznijo sv. zakramente za umirajoče. Sedaj je imel le še eno željo, namreč kmalu priti v nebesa, da bo gledal Boga iz obličja v obličje.

Bližal se je 13. junij. Svetnik je ležal na revni postelji v samostanu blizu mesta v zadnjih vzdihljajih. Proti večeru se v mestu naenkrat zasliši glas: „Svetnik je bolan, svetnik umira!“ Kmalu je bila smrtna postelja sv. Antona obdana od velike množice; vse je jokalo in si brisalo solze. Kar zadoni sredi joka in tarnanja bratov in množice iz ust umirajočega svetnika nebeška pesem. Z angeljskim glasom je pozdravil sv. Anton zadnjikrat na zemlji svojo ljubljeno mater Marijo. Zapel je lepo hvalnico: „O gloriosa domina, excelsa super sidera“ — „o mati slavljenja, nad zvezde vzvišena!“ Pri zadnjih besedah je izdihnil dušo.

Po smrti je poveljčal Bog svetnika z raznimi čudeži. Največji čudež se je zgodil l. 1262., 32 let po njegovi smrti.

Padovanci so sezidali na čast sv. Antonu veličastno cerkev in prenesli vanjo svetnikove relikvije. Takrat je prišel v Padovo sam sv. Bonaventura, da je vse vodil. Odprli so krsto in so našli truplo strohnjeno, jezik pa je bil še popolnoma svež in čist. Pri pogledu na čudež se vrže sv. Bonaventura z ljudstvom na kolena in zakliče: O blagoslovljeni jezik, ki si tolikokrat slavil Boga, sedaj je razodeto, kako veliko je tvoje zasluženje pri Bogu!“ Nato vzamejo dragoceno posodo, ki se je kar bleščala dragocenih kamnov in polože vanjo jezik. Neso ga v stransko kapelo cerkve sv. Antona, kjer ga še danes časte in kjer ga še danes vsak lahko vidi. — Sv. Antona slikajo v frančiškanski obleki z Jezuškom v naročju. Posebno ga kličejo na pomoč, če se je kaka stvar izgubila. In v takem slučaju sveti Anton nikoli ne odreče pomoči.*

(„Obramba mladine“ št. 15, 1892.)

* Kratko naj še omenimo zakramentalni čudež v Burgos (Španija). Drugoverci so izstradali neko mulo in položili prednjo seno, ki ga je posebno rada jedla, in to ravno tedaj, ko je sveti Anton nesel mimo najsvetejši zakrament. Toda žival je pustila seno in je pripognila kolena. Vsled tega čudeža so se mnogi izpreobrnili.

Drugi del.

Čudeži po njegovi smrti († 1231.)

19. Črepinja.

Stričnik sv. Antona si je pri nekem padcu tako razbil črepinjo, da na človeško pomoč ni bilo več misliti. Komaj pa prineso dečka v cerkev in ga polože na oltar sv. Antona, ozdravi v trenutku in ostane celo svoje življenje brez bolečin v glavi.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 146.)

20. Slika sv. Antona.

L. 1683. je padla v Neapolju štirinajstletna deklica Antonija Palormi iz precejšnje višine na kamenit obok. Udarila se je na glavo in obležala na pol mrtva; iz desnega ušesa ji je izteklo mnogo krvi. Deklica je častila otroško svojega patrona sv. Antona in je molila vsak dan njemu na čast 13 očenašev in češčenamarij. Na vratu je nosila svetinjo s svetnikovo sliko. Sredi boja med življenjem in smrtjo se ji prikaže sv. Anton, jo prime za lase in pravi: „Dasi me nisi poklicala na pomoč, te hočem vendar radi tvoje navadne pobožnosti oteti iz te nevarnosti“. Deklica je bila rešena. Na svetnikovi sliki pa je bila majhna poškodba, sled nevarnega padca. Deklica je bila za rešitev tako hvaležna sv. Antonu, da je takoj vstopila v red sv. Frančiška.

(Meier, Sv. Anton Padovanski“ str. 137.)

21. V družbi sv. Antona na vodi.

Neki otrok je padel v vodo. Mati, ki je to opazila od daleč, zakriči: „Sv. Anton, pomagaj!“ in hiti prestrašena k reki, toda dolgo ne more zagledati dečka, dokler se sam ne pokaže med bičevjem, kjer ga rešijo s čolnom. Deček je bil zdrav in vesel in se je smehljal v sladki radosti. Ko ga vprašajo, zakaj je tako vesel odgovori: „Da, mati, bil sem v družbi sv. Antona ki je zapovedal valovom, da mi ne smejo škodovati in jaz sem bil tako rad pri njem“.

(Seeböck, „sv. Anton“ str. 148.)

22. Iz nebes se vrnila na zemljo.

Umrla je bila španska princezinja. Vse je bilo že pripravljeno za kraljevski mrtvaški sprevod; toda kraljicamati, ki je bila goreča častilka sv. Antona, se zateče k Bogu in svojemu velikemu priprošnjiku, ker niso več pomagala človeška sredstva. Ne gane se od trupla ljubljene hčere, moli vsa v solzah in pravi, da more nebeški Zveličar, ki je obudil Lazarja, ko je že štiri dni ležal v grobu, tudi njenega otroka poklicati v življenje. Sv. Anton je izprosil pobožni materi to milost, in deklica vstane med splošnim veseljem dvorjanov, ki so bili pri tem prizoru kar očarani. Pomenljive pa so besede, ki jih je govorila deviška princezinja svoji materi: „Draga mati! Ko si ti molila zame k sv. Antonu, sem bila v nebesih med blaženimi kori devic. In ker sem v svoji sreči prav dobro spoznala minljivost zakladov tega sveta, sem vneto prosila Boga, naj te ne usliši. Toda Gospod mi je odgovoril, da je sklenil, svojemu služabniku sv. Antonu nikdar ne odreči svoje milosti. Tvoja živa vera in tvoja stanovitna molitev je tudi zaslužila tolažbo, da sem se povrnila na svet, da izpremenim tvojo žalost v veselje in da poročam o svoji sreči. Toda ljubi Bog je tudi mene uslišal in me bo čez 14 dni zopet k sebi poklical, da mi vrne pro-

stor med blaženimi“. Tako se je tudi zgodilo. Na napovedani dan je sveta princezinja umrla in šla v nebo, da gleda Boga na veke iz obličja v obličje.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 150.)

23. Prestrašeni morilci.

Neki duhovnik iz Padove, ki je bil velik častilec sv. Antona, je imel mnogo sovražnikov, ki so mu stregli celo po življenju. Nekega večera preže vanj ob samotnem potu zunaj mesta, da bi ga umorili. Kar pride po poti frančiškan in se postavi ravno tam, kjer so bili skriti morilci. Eden izmed njih zavpije divje nad menihom, naj gre dalje. Toda pater odgovori: „Idite rajši vi svojopot, jaz hočem tu ostati“. Ko vidijo, da se frančiškan ne gane z mesta, ga vprašajo, kdo da je. Menih odvrne: „Jaz sem svetnik iz Padove in varujem duhovnika, ki ga vi hočete umoriti“. Po tem nepričakovanem odgovoru popadajo vsi kakor po skrivni moči prisiljeni na tla. V tem trenutku pride mimo duhovnik, ki o vsem tem ni ničesar vedel, niti slutil. V svoje začudenje opazi, da ga je njegov veliki patron rešil smrtni nevarnosti in vidi svoje sovražnike pri svojih nogah, ki ga skesano prosijo odpuščanja. Morilci so pozneje sami pripovedovali, kaj se je zgodilo, da bi povečali slavo sv. Antona, ki je otel svojega častilca smrti, ne da bi klical na pomoč.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 150.)

24. Neprodiren ščit.

V Pulji (Puglia) na Neapolitanskem se je dogodil sledeči čudež, čegar resničnost je spričana in ki je znan po celem kraljestvu. Neki kmečki deček je kopal jarek v bližini strmega skalnega rebra. Naenkrat se odtrga od skalne stene cela množica kamenja, potegne

dečka s seboj v globočino in ga pokoplje med skalami. Njegov mlajši bratec, ki je vse to videl, hiti jokaje k materi, ki takoj pokliče na pomoč sv. Antona in pošlje na kraj nesreče celo svojo družino z orodjem, da izkopljejo ponesrečenega otroka. Ubogo mater je spremljalo tudi mnogo sosedov. Po dolgotrajnem iskanju najdejo noge zasutega dečka, ki so bile le lahko ranjene od skalovja. Končno potegnejo izpod kamenja celo telo in osupnejo, ko zagledajo dečka ne samo živega, ampak celo njegova glava in obraz sta bila popolnoma nepoškodovana. Deček tedaj razloži: „Ko si ti, mati, molila k sv. Antonu, sem bil še pri življenju. Svetnik mi je prišel na pomoč, držal svoje roke pred mojim obrazom kakor ščit proti ostremu kamenju in tako sem mogel sopsti in sem ostal pri onem strašnem padcu nepoškodovan.“

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 151.)

25. Čudovito izpreobrnjenje.

Luteranec iz Meklenburškega, Henrik Hintz, se je nastanil radi svojih opravkov v Bensheim-u na Saškem v neki katoliški hiši. V sobi, v kateri je stanoval, je bila tudi slika sv. Antona. Nekoč visi slika narobe, ne da bi Henrik to opazil. Ko ga obišejo njegovi katoliški prijatelji, obesi eden izmed njih sliko v pravo lego in pravi, da ni majhen greh, božje svetnike tako onečastiti. Henrik se opravičuje, da ni tega opazil. Prijatelj pa nadaljuje in pravi, da se čudi, da Bog pri-pusti tako zaničevanje ljubljene svetnika. Nato odvrne Henrik nekoliko razdražen: „Ali misliš, da bo slika sama od sebe pokoncu stala?“ Prijatelj odgovori: „Ne norčuj se; kajti Bog, ki je po sv. Antonu storil že toliko čudežev, zamore tudi to“.

Henrik bruhne v smeh, zagrabi sliko in jo postavi na glavo, dasi mu vsi odsvetujejo. Henrik pa se zaroti, da postane katoličan, če se slika sama obrne. Ne da bi dalje nato mislil, zapusti čez nekaj časa sobo in jo

zaklene. Ko pa se vrne najde sliko v pravi legi. To ga osupne in prestraši; toda iz strahu se ne upa razodeti dogodljaja nobenemu človeku. Šele pozno zvečer gre v posteljo in nima poguma, pogledati sliko, še manj pa, dotakniti se je. Minulo je nekaj dni, predno si je upal stopiti k sliki, in potreboval je mnogo poguma, da jo je končno prijel in podaril neki deklici iz družine, samo da mu je prišla izpred oči. Toda miru ni imel in gnalo ga je izpred hiše in iz mesta. Vstopi v holandsko službo in pride tako v Smirno in odtod čez Italijo domov. Pa tudi tu ni bil miren in usoda ga je gnala zopet v Italijo, kjer je videl Rim in druga znamenita mesta. Pride tudi v Florenco, kjer vstopi v vojaško službo pri vojvodu Kozmu III. V svoji garniziji v Porto Ferrajo se seznani s škofom Pavlom Pecci, ki je prišel mnogokrat tja ob priliki vizitacije svoje škofije. V občevanju s tem izvrstnim prelatom se končno odpre njegovo srce milosti: Odpove se protestantski veri in prestopi v katoliško cerkev 1. maja 1692. Drugi dan opravi pri škofu spoved in prejme od njega zakrament sv. birme in sv. obhajilo. Sedaj se odpove vojaški službi, gre v Sieno in vstopi v red frančiškanov z imenom brat Anton Pavel. O tem dogodku in o svojem izpreobrnjenju je napisal sam obširno poročilo z lastno-ročnim podpisom.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 139.)

26. Sramotilec postane — častilec.

Učen izpreobrnjenec je izdal l. 1677. v Benetkah knjigo o resničnosti katoliške cerkve in pripoveduje na koncu sledeče: „Kot kalvinec je prišel na svojem potovanju z vsemi predsodki kalvinizma iz Rima v Padovo. Sv. Anton mu je bil vsled mnogih čudežev trn v peti. Ni sicer veroval na noben čudež, vendar je hotel videti veliko cerkev „al Santo“ radi umetnosti in je šel tja. Naenkrat ga prevzame pred svetnikovim čudežnim

oltarjem duh molitve. Vglobi se v premišljevanje in v resne misli o svojem dušnem stanju. Sicer si sam hoče vse izbiti iz glave; toda čim bližje prihaja sv. mramornati rakvi, tem bolj se mu vzbuja misli na večnost. Čudeži, ki so bili napisani na kamnu, napravijo na njegovo dušo mogočen utis, posebno čudež o muli, ki je molila najsvetejši zakrament. Odpotuje iz Padove v Milan, toda še vedno mu ne dajo miru čudeži sv. Antona. Končno stori junaški čin, da postane katoličan. To veliko milost je pripisoval sv. Antonu, kateremu je tudi skesano priznal, da ga je prej sovražil. Milost je postala v njem tako močna, da je bil pripravljen, rajši vse zaklade sveta izgubiti in pretrpeti vse mogoče muke, kakor nezvest postati katoliški cerkvi.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 156.)

27. Kozarec trd kakor kamen.

Krivoverski vojak Aleardino iz Salvaterra je prišel z družino v Padovo. Nekega dne sliši pri kosilu govoriti o čudežih sv. Antona, ki je pred kratkim umrl. V svoji neveri in svojem krivoverskem ponosu zbija sirove šale o sv. Antonu in pravi med drugim: „Ako Anton, o katerem trdite, da je tako svet in čudodelen, stori, da se ne bo razbil kozarec, ki ga bom vrgel ob kamen, postanem katoličan“. Po teh besedah se dvigne od mize in vrže kozarec z vso močjo ob kamen, da bi se moral razleteti na tisoč koscev, toda kozarec se ne razbije. Mož je bil kakor zmešan; priznal je čudež in postal katoličan. V večni spomin na ta dogodek je prinesel kozarec frančiškanom iz santa Maria. Še danes ga tam hranijo in kažejo. Kar pa je bilo pri tem čudežu najbolj čudno, je to: kozarec je ostal cel, kamen pa, na katerega je vojak vrgel kozarec, se je razletel na mnogo kosov.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 159.)

28. Izpolnjena želja.

Neka sestra iz reda olivetank¹ se je približala truplu sv. Antona, ko še ni bilo pokopano in je po-
božno poljubila njegove svete roke. Prosila je svetnika
za milost, da bi že sedaj zadostila za vse kazni, ki jih
je zaslužila za svoje grehe in da bi tako bila obvarovana
vic. Njena želja se je izpolnila, in sicer še bolj, kakor
je bilo prosilki v njeni preprostosti sami ljubo. Ko se
vrne v samostan, začuti na celem telesu strašne bole-
čine, tako da jih ne more prestajati; zdajpazdaj vzne-
miri sestre z vpitjem. Proti večeru se ji zboljša in
drugega dne gre že z drugimi v obednico. Ko sedi pri
mizi, jo zopet napadejo bolečine, da ne more ničesar
zavžiti, temveč se zvija vsled bolečin kakor brez uma.
Na ukaz prednice jo prenešo v bolnišnico. Bolnica
kliče sedaj še bolj goreče kakor prej sv. Antona na
pomoč, naj jo reši strašnih bolečin. Tu se spomni ena
izmed sester, da ima kos svetnikove obleke. To prinese
in polože na bolno sestro in bolečine so takoj izginile.
(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 126.)

29. Ozdravljena klarisinja.

Sestra Viktorija, klarisinja na Dunaju, je bila vredna
tega imena. Kajti s trdnim zaupanjem v Boga je vedno
premagala tudi največje težave. Tako je bilo tudi v
njeni lastni bolezni. Nekoč se ji namreč rani pri pu-
ščanju krvi kita na desni roki. Roka oteče in temu se
pridruži še vnetje, tako da je bila sestra že v smrtni
nevarnosti. Bolečine nočejo prenehati, bolezen postaja
vedno hujša. Po sodbi zdravnikov bi že morala umreti.
Viktorija je bila edina, ki polna zaupanja v Boga ni
mislila na smrt, ampak je še gojila upanje, da po pri-
prošnji njenega posebnega patrona, sv. Antona, ozdravi.

¹ Imenovane po Oljiski gori (Olivetano). Ta red je ustanovil
puščavnik Bernard Ptolomej († 1248) po strogih pravilih sv. Benedikta.

Ni se brigala za pomisleke okoli stoječih, ampak je molila zdaj *Te Deum laudamus*, zdaj *responzorij*. V Tomaževi noči se je vnetje tako povečalo, da se je sestra že borila s smrtjo. Toda naenkrat postane boljša; kmalu nato more roko že iztegniti in jo brez škode rabiti. Popolnoma čila in zdrava razloži sestra prednici: V oni Tomaževi noči se ji je zdelo, da pelje častita mati prednica v njeno celico dva frančiškana — sv. Antona in sv. Bernardina sienskega; eden je molil zanjo *responzorij* in ji zapovedal, iztegniti roko, drugi ji je podelil s sladkim imenom Jezus blagoslov in ji obljubil, da ji bo boljše. In tako je tudi bilo.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 188.)

30. Zamenjala sta.

Sv. Bonaventura omenja v *responzoriju* na čast sv. Antonu med boleznimi sploh kot posebno vrsto gobavost, ki je bila v srednjem veku v Italiji pogostna in so jo smatrali za neozdravljivo. Temvečji je bil torej v takem slučaju čudež ozdravljenja po priprošnji sv. Antona. Tak čudež se je zgodil v Padovi sami.

Ubog gobavec je slišal o čudežih sv. Antona in je šel zaupljivo s svojimi berglami v Padovo k svetnikovemu grobu. Na potu sreča vojaka, ki se norčuje iz čudežev in pravi: „Kam greš, tepec? Ali res misliš, da bodo kosti in pepel onega meniha uslišale tvojo prošnjo? Le povej mu, naj meni pošlje tvoje gobe, kajti jaz se ne bojim mrtvecev!“ Gobavec se ne briga dalje za bogokletne besede, ampak šepa poln zaupanja k cerkvi, se poda s trudom k čudežnemu oltarju in se vglobi v molitev. Kmalu blagodejno zaspi in v sanjah se mu prikaže sv. Anton v čudovito ljubki podobi in pravi: „Vstani, brat, ti si sedaj popolnoma zdrav; toda nesi svoje bergele onemu vojaku, ker jih potrebuje; je namreč poln gob“. Tako se je tudi zgodilo. Mož se prebudi popolnoma zdrav. Da svetnika takoj uboga, hitro poišče vojaka in ga najde v resnici gobavega in v veliki ža-

losti. Da mu svoje berge in pravi: „Svetnik mi je ukazal, da jih dam tebi, ker mene je ozdravil“. Vsled teh dveh čudežev, izmed katerih je bil eden izkaz milosti, drugi ostra kazen, ni bilo težko opomniti ponižanega vojaka, naj se tudi on skesano in zaupljivo obrne na sv. Antona, prekliče svoje sramotitve in ga prosi odpuščanja. Ubožec se da kmalu prenesti k oltarju sv. Antona, kjer napravi obljubo, svoje življenje poboljšati in postati zvest katolik. Takoj se je zgodil tretji čudež, tudi vojak je ozdravel in je držal obljubo kot goreč častilec sv. Antona.

(Seeböck. „Sv. Anton“ str. 175.)

31. Ali me ne poznaš?

Aldonsija, hči portugalske kraljice Taraksije, je nevarno zbolela. Zdravniki so že obupali nad njo in sploh ni bilo nobenega upanja več, da ozdravi. Le kraljica-mati se ne more sprijazniti z mislijo, da mora njena hči umreti. Vsa v solzah se zateče k sv. Antonu in ga prosi njegove priprošnje, rekoč: „Pridi mi vendar na pomoč, ti, ki si bil rojen v tem kraljestvu in prosi Gospoda, da mi ozdravi hčer“. Proti polnoči hči nekoliko zaspi, v spanju se ji prikaže sv. Anton in pravi: „Ali me ne poznaš? Jaz sem sv. Anton in sem prišel k tebi, da izpolnim prošnjo tvoje matere. Zato izbiraj: ali smrt, in Gospod ti bo odpustil grehe in kazni, da boš že danes z menoj v nebesih, ali pa, da ostaneš na zemlji pri materi, in v tem slučaju takoj ozdraviš“. Otrok si izbere telesno zdravje in v resnici tudi takoj ozdravi. Pri tem zagrabi pas, s katerim je bil opasan sv. Anton in kliče: „Mati, poglej, tu je sv. Anton, ki me je ozdravil“. Kraljca takoj prihiti s svojimi spremljevalkami in najde hčer zdravo. Vse hvalijo Boga in se zahvaljujejo sv. Antonu za zdravje.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 130.)

32. Ozdravljeni deček.

Meseca marca 1863. se je zgodil sledeči čudež nad edinim sinom Don Nikolaja Grassi, predsednika kraljeve upravne zbornice v Neapolju. Sin je prišel s svojimi starši v Rim, kjer je na smrt zbolel, tako da so zdravniki izgubili že vse upanje. Njegova mati, goreča častilka sv. Antona, je prosila svetnika neprestano, naj ji pusti sina. Bilo je na torek pred pepelnično sredo; kar zasliši mati ob tretji uri po noči svojega sina, ki mu je bilo ime Filip, izgovoriti ime sv. Antona. Stopi k bolnikovi postelji in ga vpraša, kaj hoče. Otrok pa mahne z ročico v stran, kakor da bi hotel reči, naj ga ne moti. Mati se odstrani in ga sliši kmalu nato zopet in še glasneje klicati: „Anton!“ Ko ga zopet vpraša, zakaj tako vpije, odgovori: „Videl sem meniha v temni obleki; bil je sam sv. Anton. V eni roki je držal nekaj rdečih in belih cvetlic, v drugi pa knjigo, na kateri je sedelo dete, ki se je svetilo kakor srebro“. Več ni mogel povedati. Toda od onega trenutka se je jelo boljšati njegovo zdravje in drugi dan je bil popolnoma zdrav. Neso ga v cerkev, kjer je bila svetnikova slika in deček se obrne k materi in reče: „Tako se mi je prikazal svetnik, ki me je ozdravil“. In kadar je zagledal kakega frančiškana, je vedno razlagal: „Tako obleko je imel sv. Anton.“

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 136.)

33. „Bodi pogumen“.

Tako je govoril sv. Anton sam nekemu bolniku, kateremu so vsled vodenice popolnoma oslabei zunanji čuti. To se je zgodilo v Neapolju l. 1682. Bolniku, ki je že pričakoval smrti, je bilo ime Emanuel Caravasciano. Mož se nekoč priporoči v molitvi sv. Antonu, in ta se mu prikaže o polnoči in pravi: „Bodi pogumen, prijatelj, hočem ti pomagati“. Svetnik izgine in Emanuel že izpregleda in tudi govori, česar prej ni mogel. Pove

svoji ženi, da je videl sv. Antona, in da mu je obljubil zdravje. Zato jo prosi, naj gre zjutraj zgodaj v frančiškansko cerkev in naj ga še ona priporoči svetniku. Žena gre v resnici bosonoga v cerkev in pusti tam brati več maš na čast sv. Antonu in moliti responzorij. Ko se vrne domov, najde zdravnika, ki je bil ves osupnjen nad popolnoma nepričakovanim zboljšanjem bolnikovim. Še bolj pa se začudi žena, ko ji prihiti naproti njen tri leta stari sinček, jo vleče za obleko in jo priganja, naj gre takoj v očetovo sobo, da bo videla sv. Antona. Toda žena se obotavlja, ker ne verjame otroku in govori še dalj časa z zdravnikom v predsobi, potem pa gre v bolnikovo sobo in najde moža popolnoma zdravega. Svetnik je med tem izginil in sinček jokaje pravi materi: „Predolgo si se obotavljala in sedaj je svetnik odšel“.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 178.)

34. Divje meso.

L. 1674. je načeloval v benečansko-turški vojski papeževim pomožnim četam general grof Mirola. Pri obleganju Šibenika je dobil v koleno kroglo. Nogo so mu morali odrezati; vendar se je rana začela gnojiti in jelo je rasti divje meso. Vse je bilo izgubljeno, zdravniška pomoč zastonj, brez čudeža nobene rešitve več. Poln zaupanja do sv. Antona zaukaže general dotakniti se rane s svetnikovo sliko in pri tem govori: „K tebi se zatekam, ljubi sv. Anton, dasiravno sem nevreden grešnik. Toda ti si Bogu tako prijeten, da vse premoreš, in do nas tako dober, da me gotovo ozdraviš“. Komaj izpregovori te besede, se že čuti mnogo boljšega in v najkrašem času je bila rana zacekljena. Čudež so na čast svetniku povsod objavili.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 179.)

35. Dobro ime.

L. 1641. so obdolžili na Tirolskem nekega župnika njegovi lastni farani velikega hudodelstva in ga zatožili pri škofu. Ker si je bil svest svoje nedolžnosti, se je zglasil še pred pozivom pri konsistoriju, toda bil je obsojen in vržen v ječo; vse je kazalo, da je njegova čast, da, njegovo celo življenje za vedno uničeno. Ker so ga oropali vse človeške pomoči, se obrne na sv. Antona iz Kalterna. Toda sam ni mogel več porovati v Kaltern, zato sestavi pismo prošnjo na sv. Antona in jo pošlje v tamošnji samostan, da jo položi v cerkvi na oltar. To se je zgodilo in takoj se je obravnava zasukala v korist župniku. Sv. Anton se je izkazal izvrstnega advokata; razsvetlil je duhovne sodnike, jih opozoril na laži tožiteljev in prav kmalu se je izkazala nedolžnost njegovega klijenta. Župnika so z vsemi častmi izpustili in mu vrnili vse prejšnje pravice, obrekovalci pa so bili prisiljeni, preklicati obrekovanje in plačati sodne stroške. Kazni so ušli le s pomočjo velikih prostovoljnih del usmiljenja.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 180.)

36. Sv. Anton ozdravi slaboumnega.

L. 1701. se je prigodilo zelo uglednemu meščanu iz Bolcana, Frančišku Zallinger-ju v tamošnji frančiškanski cerkvi nekaj nepričakovanega. Sredi službe božje ga naenkrat napade med veliko množico norost, da začne strašno rjoveti in vpiti. Nekaj krepkih mož ga zgrabi in nese v samostan, kjer ga spravijo v celico in skrbno čuvajo. Nesrečnikov brat Jurij se zateče v tem žalostnem položaju k sv. Antonu iz Kalterna in stori neko obljubo. Slaboumnež v splošno veselje takoj ozdravi in se vrne s hvaležnim srcem k svoji družini. To čudovito uslišanje, kakor tudi hvaležnost ozdravljenca je bila ovekovečena z velikim srebrnim srcem na čudežnem oltarju sv. Antona.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 180.)

37. Srečna zadnja ura.

Neki španski plemenitaš, ki je sinove sv. Frančiška na njihovem potovanju z velikim spoštovanjem in ljubeznijo sprejemal in pogoščeval, je na smrt zbolel. Obiščeta ga dva frančiškana. Bolnik jima veli vstopiti in jima kliče že naproti: „Bodita srčno pozdravljena! Vedno sem gojil željo umreti v navzočnosti vaših redovnikov, in sedaj mi Bog pošilja vaju. Prosim vaju, stojta mi na strani do zadnjega trenutka“. — „Prav rada“, odgovori starejši, na čigar rokah in nogah so bile vidne rane, „saj sva ravno zato prišla. Jaz sem Frančišek in moj spremljevalec Anton. Prišla sva iz nebes, da ti stojiva na strani in te vzameva s seboj v nebo“. Kakšna tolažba, imeti tako pomoč v zadnji uri! (Seeböck, „Sv. Anton“ str. 153.)

38. Drevo ga je ubilo.

V Kurtaču na Tirolskem je živel l. 1666. „plemeniti, častitljivi gospod“ Ivan Gašper Indermayr, katerega delavec je zadobil na čudovit način pomoč od sv. Antona. Nekega dne seka delavec veliko drevo. Pri zadnjem udarcu mu izpodrsne, da pade na tla in nanj deblo, ki ga tako pritisne k tlom, da ni dal nobenega znamenja življenja več od sebe. V tej stiski se zateče „plemenita, častitljiva gospa“ k sv. Antonu, obljubi dve sv. maši v Kaltern-u in moli z velikim zaupanjem za rešitev ubogega delavca. Kaj se zgodi? Komaj je gospa storila obljubo, že vstane mož zdrav, ne da bi imel kake telesne poškodbe. Delavec seveda ni zamudil, iskreno se zahvaliti sv. Antonu, kar kaže spominska tablica v Kalternu. (Seeböck, „Sv. Anton“ str. 154.)

39. Dota.

L. 1649. je storil sv. Anton neki devici iz Neapolja veliko dobroto. Njena mati je v veliki revščini sklenila,

prodati za denar devištvo svoje cvetoče hčere. V tej stiski se zateče uboga devica k sv. Antonu, hiti v frančiškansko cerkev in prosi svetnika s solzami v očeh, naj varuje njeno čast. Med molitvijo stegne slika roko, dâ deklici listek papirja in pravi: „Pojdi v mojem imenu k škofovemu oskrbniku in mu reci naj ti izplača toliko denarja za doto, kolikor tehta ta listek“. Devica gre vesela k oskrbniku, mu dâ listek in mu sporoči svetnikove besede. Spočetka se ji posmehujejo. Ko pa tehtajo listek in vidijo, da tehta 200 srebrnih kron, se oskrbnik spomni neke obljube, ki jo je preteklo leto storil sv. Antonu, namreč da izplača doto kaki revni deklici. Z veseljem tedaj odšteje denar in reši tako devico sramote, svojo vest pa oprostí obljube.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 164.)

40. Že blizu vrvi.

Najhujše zlo v družini je razpor. Sloga v zakonu in družini napravi življenje raj, sovraštvo in prepir pa pekel. Pomenljiva razlika med obema je v tem, da je za slogo potrebno soglasje vseh, za razpor pa zadostuje samo eden prepirljivec v družini.

V neki vasi na Portugalskem sta živelâ dva zelo nesrečna zakonska. Mož je ženo vsak dan zmerjal ali pa še celo pretepal. Često ji je žugal, da jo spodi od hiše. Vzrok teh družinskih razmer se da pač lahko uganiti, ker so na dnevnem redu pri nezvestih zakonskih. Uboga žena je že izgubila vse upanje, da bi se razmere kdaj zboljšale in je v tem obupnem položaju sklenila, obesiti se. Ko neko noč mož zopet odide na navadno zabavo, žena pripravi vrv, ki naj bi storila konec vsem njenim mukam na tem svetu. Kar potrka nekdo močno na hišna vrata. Žena hitro skrije vrv in odpre dvema frančiškanoma, ki ponižno prosita prenočišča: „Prišla sva od daleč“, je rekel eden potnikov, „in se imenujeva Frančišek in Anton!“ „O kako lepa imena“, pristavi žena, „in od tako velikih svetnikov,

ki jih jaz posebno častim in ljubim. Vstopita, dobra moža, v imenu sv. Frančiška in sv. Antona in bodita srčno pozdravljena!“ Bojazen, žalost in samomorilne misli so izginile. Še bolj pa je bilo ženino srce pomirjeno in izpremenjeno, ko je slišala brata pri jedi pogovarjati se svete reči, iz katerih je črpala nebeško tolažbo in je hvalila Boga, da ji je poslal taka gosta. Ko sta se popotnika delala, kakor da bi odšla k počitku, je žena še dolgo molila v svoji sobici in prosila Boga za odpuščanje svojega hudobnega sklepa in se je za prihodnost popolnoma vdala v božjo voljo v zaupanju v Gospoda, ki vse obrne v blagor svojih služabnikov.

Naenkrat pride domov mož, toda vse drugače kakor po navadi, ne več preklinjevaje, ampak krotko in mirno. Silno se začudi žena, ko se ji mož vrže k nogam in jo jokaje prosi odpuščanja. Kako se je vendar to zgodilo? Ko je žena pustila gosta sama in se podala v svojo sobo, sta se prikazala svetnika njenemu krutemu možu, mu očitala vse njegove hudobije in mu žugala s smrtjo, ako se precej ne poboljša: „Pač zaslужиš zavoljo svoje nesramnosti, da bi bil pahnjen v pekel, ker si kopičil greh na greh. V treh dneh boš prav gotovo umrl v grehu, ako ne zapustiš takoj in za vedno te nesramne hiše, ako svojih grehov odkritosrčno ne obžaluješ, se ne izpoveš in poboljšaš. Pojdi hitro domov, zahtevaj od svoje žene vrv, s katero se je ravnokar hotela obesiti in jo prosi odpuščanja. Povej ji tudi, da sta bila onadva gosta, ki jih je danes pogostila in jima dala za to noč prenočišče, sv. Frančišek in sv. Anton.“ Nepopisno je bilo veselje obeh zakonskih, ki sta se tema svetnikoma imela zahvaliti za telesno in dušno življenje. Oba sta opravila takoj sveto izpoved in prejela sv. obhajilo in živela do svoje srečne smrti v slogi in prijateljstvu.

(Seeböck, „Sv. Anton,“ str. 166.)

41. Vihar je utihnil in morje se je umirilo.

Nekoč je potoval maronitski škof Timotej di Sarca iz Mezopotamije v Rim. Že se je razprostirala pred očmi potnikov rimska luka Ostija, kar se dvigne na Tirenskem morju strašen vihar, zlomi jambore, stresa ladjo do zadnjega kota in jo meče semintja kakor orehovo lupino. Upanje na rešitev je izginilo, in celo najpogumnejši mornarji se že pripravljajo na pretečo jim smrt. Toda dobri prelat, ki je bil velik častilec sv. Antona, sopotnike zopet ohrabri in jih opominja, naj kličejo na pomoč sv. Antona, in naj mu vsak zaobljubi eno svečo, ako pridejo srečno na suho. Vsi store tako in glej! vihar utihne, morje se umiri in ladja drči ob ugodnem vetru kakor po ledu naravnost proti obrežju. Lahko si mislimo, kakšno veselje je zavladało med potniki, in kakšno hvaležnost so ohranili ti ljudje celo življenje do sv. Antona.

Istemu škofu je naklonil v Rimu njegov nebeški prijatelj in dobrotnik zopet veliko milost. Od kongregacije de propaganda fide *) je dobil škof za svojo dolgo pot podporo v menici. To pa je založil in je pri odhodu ni mogel več dobiti. V tej zadregi bere sveto mašo na čast svojemu priprošnjiku in mu priporoči svojo zadevo. Ko se vrne na svoje stanovanje, najde menico lepo razganjeno na mizi. Vesel se škof zahvali sv. Antonu za izkazano dobroto.

(Seeböck, „Sv. Anton,“ str. 183.)

42. „Prav dobro gre!“

Na sicilsko obalo je priplula iz Kalabrije ladja, obložena s svilo in ni mogla pristati. Vihar jo zgrabi, vrže nazaj na odprto morje in zlomi jambore. Moč in spretnost mornarjev se ne moreta več upirati viharju, upanje na rešitev gine. Samo eden izmed mornarjev zaupa še na božjo pomoč in vpije na vse grlo: „Ti,

*) Sv. zbor za razširjanje katoliške vere.

sv. Anton, vzemi to ladjo v varstvo in jo krmari. Tebi se vsi izročamo.“ Kmalu ponavljajo te besede vsi potniki in molijo skupno responzorij. In glej! v istem trenutku opazijo ob krmilu samega sv. Antona, ki prijazno govori ljudem: „Pustite sedaj ladjo popolnoma samo, ker gre prav dobro!“ Po teh besedah svetnik izgine, vihar se poleže in zelo ugoden veter žene ladjo proti zaželjenemu obrežju.

(Seeböck, „Sv. Anton,“ str. 184.)

43. Luč vodnica.

Tudi na lagunah*) so že večkrat občutili varstvo velikega čudodelnika. Kmalu potem, ko je bil sv. Anton prištet svetnikom, je plaval velik čoln s 26 osebami proti starodavni kraljici morja, proti Benetkam. Kar zgrabi čoln nenaden vihar s tako silo, da se dvigajo valovi visoko nad potnike. Sredi temne noči in viharja skoro ne vedo več, ali so še v čolnu ali že v morju. Kakor iz enega grla vpijejo vsi: „Sv. Anton, pomagaj nam! Sv. Anton, pomagaj nam!“ Kmalu zagledajo v temi svetlo luč in opazijo tako prav v bližini mali otok S. Marco Piccolo in se srečno izkrcajo. Luč izgine, rešenci pa se iskreno zahvalijo svojemu dobrotniku.

(Seeböck, „Sv. Anton,“ str. 184.)

44. Pevec v čolnu.

Ubog ribič na Portugalskem je imel čoln, ki je bil celo njegovo premoženje in s katerim si je služil vsakdanji kruh. Neko noč se mu pripeti, da mu veter odveže čoln in ga zanese tako daleč na morje, da ga ni mogel več videti. V tej nezgodi se priporoči svetemu Antonu. Črez dva dni sliši njegov sosed pripovedovati

*) To so močvirja in sipine ob obali Jadranskega morja, ki jih nasipa reka Pad ob svojem izlivu.

več mladeničev, da so opazili v viharju na odprtem morju čoln, v katerem so videli nekega frančiškana, ki je sedel ob krmilu in prepeval lepe pesmi. Ko ribič to izve, hiti takoj poln upanja na obrežje in v resnici najde tam svoj čoln. Čoln zopet priveže in se vesel zahvali sv. Antonu za pomoč.

(Seeböck, „Sv. Anton,“ str. 184.)

45. Verige, kras oltarja.

L. 1672. je bil v Krakovem na Poljskem neki ubog mož po krivem obdolžen umora in je prišel na natezalnico. Natezalnica je bila strašno in zelo krivično sredstvo, s katero so izsiljevali tudi od najnedolžnejših ljudi priznanje največjih hudodelstev, na katere niso ti nikoli niti mislili, še manj jih storili. Vsaj je nekoč kapucinec, ki je po nedolžnem prišel na natezalnico, izjavil, da rajši prizna, da je križal Jezusa Kristusa, kakor da bi še enkrat moral trpeti muke. Tako je tudi nesrečni Poljak priznal na natezalnici svojo krivdo, dasiravno je bil popolnoma nedolžen. Vsaj je smrt boljša, kakor trpeti dalje take muke. Poljak se je kot pobožen katolik pripravljaj na smrt, prejel sv. zakramente, izdal mnogo miloščine in se priporočal sv. Antonu, katerega je vedno častil; storil je tudi neko obljubo, da bi bil rešen te velike stiske. V resnici ni dopustil njegov nebeški priprošnjik, da bi njegov pobožni častilec po nedolžnem izgubil čast in življenje. Ono noč pred usodépólnim dnevom, ko bi se imela izvršiti obsodba, se prikaže sv. Anton Poljaku v ječi, razdrobi verige, odpre vsa vrata in mu zapove, naj gre z raztrganimi verigami pred sodnika, da izpriča svojo nedolžnost in doseže oprostitev. Ta očividni čudež je zadostoval. Obsojenec je bil oproščen in je sam nesel verige v večni spomin na čudež na oltar sv. Antona, kjer se nahajajo še danes. (Seeböck, „Sv. Anton,“ str. 186.)

46. Sv. Anton rad usliši prošnjo.

Slavni jezuit Danijel Papebroch pripoveduje iz svoje mladosti resničen dogodek iz Antverpna, ki se ga je še v svoji starosti dobro spominjal. Neka kupčevalka z blagom je prejela od trgovine, kateri je dala blago, pismeno potrdilo, da dobi denar v nekem gotovem času. Ko določeni čas pride, išče žena potrdilo, pa ga ne more nikjer najti. Ker je občevala s trgovino že več let, je upala v zaupanju na svojo poštenost, da vendarle dobi denar. Toda v trgovini ji odgovore, da je denar že prejela in jo še celo sramote. To jo muči še bolj kakor izguba denarja. Že je bila na poti, da si poišče svêta pri neki ženi, ki je bila znana kot vedeževalka, kar sreča v svojo srečo mater imenovanega jezuita in ji potoži svojo nezgodo. Jezuitova mati ji svetuje, naj dâ brati eno sv. mašo na čast sv. Antonu. Žena to stori in gre tudi sama k maši. Ko se vrne domov, jo že čaka pri vratih služabnik iz omenjene trgovine in ji sporoči, naj bo le brez skrbi, ker je njegov gospod pripravljen, tudi brez potrdila izplačati denar in ji verjeti na besedo.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 145)

47. Angleški kralj Karol II.

Kralj Karol II., ki je bil pregnan iz Anglije, je stanoval l. 1655. v Kolinu. Tu so mu ukradli vse zlato, kar ga je imel in vso srebrno namizno posodo. Kralj, dasi protestant, pošlje plemenitaša iz svojega spremstva v frančiškanski samostan in priporoči svojo zadevo molitvi redovnikov. Ko gre drugega dne skozi cerkev častiti starček pater Verner Burich, zagleda neznanega človeka, ki je kazal s prstom proti izpovednici. Pater gre k izpovednici in najde tam vrečo, v kateri je bilo vse, kar je pogrešal kralj. Pater nese vrečo gvardijanu p. Tomažu Martini, ki pošlje z vrečo dva brata h kralju.

Kralj izda o tem dogodku posebno listino, ki jo potrdi z lastnoročnim podpisom in svojim pečatom.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 147.)

48. Hvaležni stotnik.

L. 1674. je bil neki švicarski stotnik kot najemnik nastanjen v Dünkirchen-u v Flandriji. Nekega večera, predno gre spat, skrije svojo mošnjo, v kateri je bilo 70 dublov*) v zlatu, pod zglavje. Ko se zjutraj vzbudi, jih zastonj išče; denar je izginil. Takoj hiti v frančiškansko cerkev in dâ tam brati mašo na čast sv. Antonu. Ko mašnik opravi mašo do darovanja, nekdo močno potrka na samostanska vrata. Vratar jih hitro odpre in zagleda vojaka, ki mu molí naproti mošnjo denarja in poleg vojaka je stal še neki drug mož. Ko se brat obotavlja vzeti denar, mu ga vrže vojak k nogam in zakliče: „Jaz nisem kradel!“ in zbeži. Po končani sveti maši dobi stotnik svoj denar nazaj, kar ga je neizrečeno razveselilo. Iz hvaležnosti podeli del denarja samostanu, ki je dal napraviti sliko na čast sv. Antonu. Na sliki je bil upodobljen tudi opisani čudež.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 148)

49. Sv. Anton ozdravi dečka šena.

Hijeronim, trinajstletni sin Ivana Amaldus iz Burana, je imel na desnem stegnu šen; k temu je pritegnil še rak, tako da so zdravniki že obupali nad bolnikovim življenjem, če se mu ne odreže noga. In vendar so že pobrali iz nje vse ognjite kosti. Ko deček to opazi, zahteva sliko sv. Antona in prosi svetnika z velikim zaupanjem, naj mu pomaga v tem žalostnem položaju. Obenem tudi obljubi svetniku, obiskati njegov grob v Padovi in iz hvaležnosti vedno nositi sivo obleko. Komaj

*) Španski in italijanski denar različne veljave.

stori deček obljubo, je bil že popolnoma zdrav. Kmalu nato odpotuje v Padovo in gre tam brez opore okoli oltarja. Oni, ki so ga videli v bolezni, preiskujejo njegova kolena in najdejo osupli kosti, ki so jih zdravniki pobrali iz noge, nadomeščene z drugimi.
(P. Seb. Scheyring, „Čudodelni sv. Anton Padovanski.)

50. Rokopis, pripravljen za tisk.

Ambrozij Katharinus, škof iz dominikanskega reda, se je posebno odlikoval po čednosti in učenosti. Spisal je mnogo knjig, med njimi tudi delo: „Slava svetnikov“, kjer nam sam pripoveduje sledeči resnični dogodek. Ko je nekoč zapustil z enim spremljevalcem mesto Toulouse (Tulús), je izgubil na potu ravno dovršen rokopis, ki ga je hotel dati v tisk. Izgubo je zapazil šele tedaj, ko sta imela s spremljevalcem že več milj pota za seboj. Vrne se v Toulouse, da poišče rokopis, ne najde pa ničesar. Vse poizkusi, da bi dobil izgubljeno stvar nazaj. Tudi mestni poveljnik ga podpira pri iskanju, toda zastonj. Ker je odrekla človeška pomoč, se obrne škof na sv. Antona in obljubi, da bo tudi ta slučaj omenil v svoji knjigi, če najde rokopis. S takimi mislimi se zopet poda na pot in glej! sreča ga mož in vpraša, če ni morda izgubil takega spisa. Ambrozij potrdi in popiše rokopis. Potnik pelje škofa od pota nekoliko v stran in mu pokaže kraj, kjer je ležal spis. Ves vesel izpolni Ambrozij svojo obljubo in natanko pripoveduje dogodek v svoji knjigi, ki jo je izdal v Lijonu l. 1541.

(Meier, „Sv. Anton Padovanski“ str. 144.)

51. Med sv. mašo uslišan.

Kraljev komornik Janez Gomez-Cano v Brabantu je imel v senatu važno obravnavo. Po nesreči pa je izgubil nekaj prepotrebnih aktov. Cele tri mesece so

poizvedovali po njih, toda zastonj; in tako je bila tožba izgubljena. Sedaj se komornik zateče k sv. Antonu in mu obljubi nekaj sv. maš. Ves potrč gre v frančiškanski samostan v Bruselju in sreča na hodniku častiljivega brata, ki ga prijazno nagovori v španskem jeziku in vpraša po vzroku njegove žalosti. Ko brat stvar izve, pravi: „Pojdite vendar, bodite pri sveti maši na čast sv. Antonu in jutri boste imeli akte v rokah.“ Tako se je tudi zgodilo in komornik je dobil tožbo. V spomin na čudež je dal napraviti votivno ploščo in ga je tako ovekovečil. To se je zgodilo l. 1646.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 193.)

52. O polnoči nazaj prinesel.

L. 1664. je poslal bogati Augsburžan, trgovec Anton Morell, svojega služabnika Paoletti-ja na Andrejev trg v Bolcanu in mu zaupal 230 gl. v gotovini in več tisoč v papirju. Služabnik je denar dobro hranil v potni torbi. Radi opravkov gre Paoletti še v Trident in se vrne čez Tramin. Utrujen od dolgega potovanja se vleže zunaj Tramina ne daleč od poti, da se nekoliko odpočije. Tamkaj zaspi in v spanju se priplazi do njega tat, prereže jermen potne torbe in jo odnese. Ko se služabnik zbudi, takoj opazi, da je okraden. Zastonj išče in povprašuje po zločinu. 23. novembra pride v Kaltern in potoži svojo nesrečo gvardijanu tamošnjega frančiškanskega samostana, dâ brati na oltarju svetega Antona tri sv. maše in potuje potem poln zaupanja v svetnika dalje. Medtem so frančiškani vsak dan molili zanj v koru responzorij in priporočali zadevo sv. Antonu. Ko 16. decembra pojo bratje zornice, zaslišijo o polnoči pred cerkvenimi vrati nepričakovan ropot, ki je vedno bolj naraščal, tako da je moralo nekaj bratov oditi, da stvar preiščejo. Takoj je postalo vse mirno; cerkvena vrata pa so bila odprta in v cerkvi je bilo raztresenih mnogo listin in dve vrečici denarja; poleg tega par pavolnatih nogavic in pajčolan. Vse to pošljejo fran-

čiškani trgovcu Morellu, ki se je še mudil v Bolcanu, in ta najde še vso prejšnjo vsoto; manjkalo je samo 41 fl. 33 kr. V spomin na ta dogodek postavi trgovec votivno ploščo, ki predstavlja razbita vrata, skozi katera nekdo tišči vrečo. (Seeböck, „Sv. Anton“ str. 195.)

53. Zmagoviti admiral.

Častiti pater Dalmacij Kick, provincijal bavorske frančiškanske provincije, pripoveduje sledečo čudovito dogodbo. V tej igra glavno ulogo admiral don Mondemar, ki ga je pater sam osebno spoznal ob priliki generalnega kapitlja v Murciji. Bilo je leta 1732. Takratni španski kralj Filip IV. je poslal vojno brodovje, da osvoji trdnjavo Oran, ki so jo imeli Mavri že več let po krivici v oblasti. Admiral Mondemar se opravičuje pri kralju in ga prepričuje o brezmiselnosti tega podjetja, češ da je to poizkušalo zastonj že več pomorskih junakov, ker je trdnjava nepremagljiva. Ker kralj ne odjenja, ukaže admiral razpeti jadra. Najprvo se usidra s svojim brodovjem v španskem mestu Alicante. Admiral je še vedno prepričan, da se bo ekspedicija ponesrečila, zato obišče tamošnjo frančiškansko cerkev in priporoči svojo zadevo sv. Antonu Padovanskemu, patronu one cerkve. Po opravljeni molitvi gre še k patru gvardijanu in ga prosi, naj molijo redovniki v njegov namen responzorij in opravijo sv. mašo na čast svetemu Antonu. Po sv. maši ukaže admiral z gvardijanovim dovoljenjem prinesiti lestvo in jo v navzočnosti velike množice ljudij nasloniti na glavni oltar, kjer je stal krasen kip sv. Antona v naravni velikosti. V začudenje vseh stopi potem sam admiral na lestvo do kipa svetega Antona, dene svetniku na glavo svoj s peresi okrašen klobuk, mu obesi čez ramena znak zapovedujočega admirala, mu opase svoj meč in mu da končno v roko poveljniško palico. Nato govori z močnim glasom: „Sv. Anton, ti moreš vzeti Oran, jaz ga ne morem!“ In položivši svojo roko na svetnikovo glavo nadaljuje:

„Sv. Anton! Od sedaj naprej si ti admiral, jaz pa sem tvoj služabnik in vojak; jaz hočem biti pod tvojim poveljstvom in pričakujem tvojih ukazov. Za Bogom stavim vse zaupanje nate, ti čudodelnik!“

Ko konča to lepo opravilo, stopi z lestve, se poda takoj k brodovju in zaukaže odpluti. Čim bližje prihajajo ladje sovražnemu mestu, tem bolj pričakuje moštvo med strahom in upanjem pozdrav sovražnih topov. Ko pa je le vse tiho, da admiral povelje, z njegovimi topovi dati znamenje za napad. Zopet vse tiho; nobenega strela ni iz trdnjave! Sedaj zaukaže admiral vojakom, naj se izkrcajo. Osupli ne zapazijo nikjer nobenega sovražnika in najdejo mestna vrata odprta. Negotov, če to ni morda vojna zvijača, zapove don Mondemar, z največjo previdnostjo zasesti mesto. Toda tudi v mestu je bilo vse tiho in prazno in nikjer ni bilo nobenega sovražnika. Končno, ko so se že polastili cele trdnjave, prileze iz svojih skrivališč nekaj starih Mavrov. Ko jih priženo pred admirala, jih Mondemar vpraša po vzroku tega čudnega početja in oni odgovore: „Takoj ko smo zagledali iz mesta krščansko brodovje, smo opazili v strah nas vseh nešteto vojsko v zraku, kateri je poveljeval frančiškan z admiralskimi znaki, s španskim klobukom na glavi, z mečem ob strani in s poveljniško palico v roki in je grozil mestu s popolno pogubo. Pri tem pogledu so začeli vsi, odrasli in otroci, v največjem diru bežati iz mesta in so vse pustili.“

Tako je prišlo znamenito, močno utrjeno glavno mesto Oran brez strela in brez prelivanja krvi, samo po mogočni priprošnji in pomoči sv. Antona v roke Mondemarja, ki je takoj poslal brzojadrnik, da sporoči veselo novico kralju. Svetnikov kip v Alicantu, okrašen z admiralskimi znaki, se more še danes videti. Resničnost dogodka je bila potrjena v Rimu l. 1770.

(Seeböck, „Sv. Anton“ str. 202.)

54. Rešen smrti na morilnem odru.

Neki pater iz samostana sv. Lavrencija v Neapolju, ki je bil pred nekaj leti na Dunaju, pripoveduje sledečo zgodbo:

Bilo je v vihar ni noči, ko je sedel v svoji koči v Neapolju mlad ribič s svojo materjo; bil je njen edini sin. Kar zasliši iz bučanja in tulenja vetra klicanje na pomoč. Hiti pred vrata in najde ležati pri svojih nogah smrtnoranj enega moža, ki so ga ravnokar napadli roparji. Roparji zbeže, kajti raz en mladega ribiča jim je bila za petami tudi straža, ki jih je že dalj časa zasledovala. Ribič se skloni k umirajočemu, da bi mu pomagal. Toda v nekaj trenutkih ni neznanec potreboval nobene človeške pomoči več. Straža je našla mladeniča pri še toplem truplu in je bila vesela, da je vendar enkrat zasačila vsaj enega izmed roparjev. Vsa zatrjevanja ribiča in njegove matere, ki je tudi prihitela iz koč e, je imela straža za prazne izgovore in je odpeljala ribiča v ječo.

Tako zelo so govorile vse okoliščine proti ubogemu ribiču, da je bila obravnava prav kmalu končana. Dobili so ribiča, in sicer njega samega pri še toplem truplu; torej je moral umor ravnokar izvršiti. Za svojo nedolžnost ni imel nobene priče raz en svoje matere; toda pričevanje matere v takem slučaju nič ne velja. Ribičevo zatrjevanje, da je nedolžen, so smatrali sodniki za trdovratno tajitev in so ga obsodili k smrti. Njegova mati je pač poizkušala priti do sodnika. Toda dobra žena je bila tako neizkušena in tako malo si je znala pomagati, da je dospela v sodno dvorano šele tedaj, ko so že čitali sinovo smrtno obsodbo in že določili čas za njeno izvršitev, namreč drugi dan. Mati začne na glas tarnati in večkrat vpraša sodnika, če ni nobene pomoči več za njenega sina. Končno ji vendar sodnik pove, deloma iz sočutja, deloma, da se žene odkriža, da more samo še kralj pomilostiti njenega sina. Materin sklep je kmalu storjen: takoj hoče iti h kralju, mu pasti k nogam in ga prositi za sinovo življenje.

Toda, kar se je zdelo ženi v začetku tako lahko, je bilo zvezano z neštevilnimi težkočami. Seveda najprvo takoj ni mogla priti do kralja in tam so ji še povedali, da mora prinesiti s seboj pisano prošnjo. Solnce je stalo že nizko, ko zapusti žena kraljevo palačo, in si mora še-le poiskati pisarja, da ji spiše prošnjo. Ko se končno vrne, je čas za avdijence že davno potekel in sedaj ni bilo nobene možnosti več, da bi govorila s kraljem. Vsa potrta gre iz palače. Pot jo pelje mimo frančiškanske cerkve sv. Lavrencija. Vstopi v cerkev in poklekne pred ograjo, ki loči oltar sv. Antona Padovanskega od ladje in iskreno prosi svetnika, naj pomaga njenemu sinu. Toda dolgo ne more moliti; kajti že ropota cerkvenik s ključi v znamenje, da bo zaklenil cerkev. V smrtnem strahu zgrabi žena prošnjo, jo vrže v ograjo pred oltar in zakliče: „Sv. Anton, ti moraš rešiti mojega sina!“ Čudovito potolažena in pomirjena zapusti cerkev in se vrne v svoje stanovanje.

Bilo je proti deseti uri zvečer, ko je takratni neapolitanski kralj sam pisal v svoji pisarni. Odpustil je že vse služabnike, da izvrši še nekaj važnih opravil. Naenkrat potrka nekdo na vrata in v pisarno vstopi mlad frančiškan. Imel je na sebi nekaj neizrečeno prijetnega in ljubkega, tako da je bil kralj od njegove prikazni kar očaran.

Frančiškan stopi bliže in nagovori kralja zelo prijazno: „Odpustite, Vaše Veličanstvo, da vas motim v tako pozni uri. Toda zadeva, radi katere sem prišel, je tako nujna, da se ne sme zamuditi nobenega trenutka; kajti gre za človeško življenje.“

„Govorite vendar, pater, kaj morem storiti?“

„Vaše Veličanstvo je danes podpisalo smrtno obsodbo mladega ribiča, ki so ga včeraj našli pri truplu umorjenega neznanca. Vse okoliščine so govorile proti njemu, tako da je bil obsojen in je vendar popolnoma nedolžen.“

„Jaz ne morem ničesar storiti. Ako je po postavi sojeno, tega jaz ne morem izpremeniti in tudi ne morem misliti, da je krivično.“

„Da je moj varovanec nedolžen, za to vas morem zagotoviti jaz. Še enkrat prosim Vaše Veličanstvo, da zapišete pod to prošnjo le par besed pomiloščenja.“

Te besede je govoril frančiškan s tako gotovostjo, da je kralj nehotè segel po peresu. Vendar še čaka in vpraša meniha: „Odkod prihajate?“

„Iz samostana mlajših bratov sv. Frančiška, ki se imenuje tudi samostan sv. Lavrencija, na službo vašemu veličanstvu.“

„Četudi uslišim vašo prošnjo, pa je vendar že prepozno; kajti predno more priti ta listina na pristojno mesto, bo mladenič že usmrčen.“

„Da, čas je kratek. Toda za sporočitev pomiloščenja na pristojno mesto bom skrbel že jaz. Prošim, zapišite le tu nekaj besed.“

Frančiškan pokaže s prstom na prazno mesto in kralj podpiše. Komaj se je to zgodilo, se menih kratko zahvali in odide.

Prihod in odhod frančiškana je napravil na kralja poseben vtis. Nekaj trenutkov sedi zamišljen, nato pa se mu vrine vprašanje: Kako je vendar menih mogel po noči k meni? Pokliče svojega služabnika in ga vpraša: „Kdo je pustil frančiškana k meni?“

Toda niti služabnik niti kdo drugi v palači ni videl frančiškana. Iščejo ga, pa ne najdejo niti sledi o njem. Kralj sklene, peljati se v samostan sv. Lavrencija, da tam poizve, kdo izmed patrov mu je izvabil ribičevo pomiloščenje —

Morilni oder, na katerem bi obsojenec moral umreti, je bil že pripravljen, in tudi ribič sam je že pričakoval v ječi rablja. Vrata se odpro, toda mesto stražnika vstopi kraljevi uradnik in mu sporoči, da je popolnoma pomiloščen. Mladeniču ni bilo samo podarjeno življenje, ampak mogel je tudi takoj oditi k svoji materi —

Pri svetlikanju dneva se vzbudi državni pravdnik in se ne malo prestraši, ko zagleda na mizici poleg postelje od kralja podpisano pomiloščenje datirano s prejšnjim dnevom. Pravdnik misli, da so njegovi služabniki zvečer pozabili sporočiti mu, da je listina prišla,

in sedaj je bil že skrajni čas, da ne pride prepozno s pómiloščenjem. Hitro skoči iz postelje, hiti, kar more, in res ne pride prepozno, kakor že vemo.

Dopoldan pride kralj v samostan sv. Lavrencija. Bratje se vsi zbero v obednici in kralj vpraša gvardijana, kdo izmed njih je bil v pretekli noči pri njem. Gvardijan se zelo čudi temu vprašanju; ničesar ne ve o tem, da bi kdo po noči zapustil hišo. Tudi kralj sam ne more dobiti med zbranimi brati svojega obiskalca. Sedaj pripoveduje gvardijanu, kaj se mu je preteklo noč pripetilo. Gvardijan mu nasvetuje, naj pokliče mater, katere sin je bil na tako nenavaden način pomiloščen, da pove, komu je izročila prošnjo. Medtem ostane kralj v samostanu in ga za kratek čas ogleduje. Med drugim se poda tudi v cerkev. Kralj gre od oltarja do oltarja in pride tudi do oltarja sv. Antona Padovanskega; tu obstoji, pokaže na kip sv. Antona in pravi gvardijanu: „Ta je bil nocoj pri meni!“ — „Odpustite, Vaše Veličanstvo, ta ni pod mojim nadzorstvom,“ odgovori gvardijan.

Vsled tega dogodka si je izbralo tudi mesto Neapolj sv. Antona Padovanskega za svojega patrona.

(Notburga, št. 11. in 12. 1883.)

55. Kapelnik.

V Neapolju je prišel neki kapelnik s svojo družino v veliko bedo. Svojo srečo je hotel poizkusiti tudi v Rimu, toda našel je vse zasedeno in nobenega mesta praznega. 13. junija gre v cerkev sv. Antona, prejme na čast svetniku sv. zakramente in ostane pobožno pri več svetih mašah. Ko stopi iz cerkve, mu da neznan gospod zavitek z denarjem in sicer toliko, kolikor je potreboval za nekaj dni za svojo družino. Ko pride domov, mu prihiti naproti žena z veselo novico, da je prinesla v njegovi odsotnosti služabnica neznanega dobrotnika živeža za več tednov. Poleg tega dobi kapelnik še isti dan pismo iz Spleta, ki ga vabi, naj v tamošnji katedrali prevzame mesto pevovodja, česar si seveda ubogi družinski oče ni pustil dvakrat pisati.

Ganljiva je bila hvaležnost srečne družine do sv. Antona vsled izkazane dobrote.

Narrent hi qui sentiunt,
Dicant Paduani!
Govóri mesto Padova,
Ki gledala si čudeže!

To so sklepne vrstice responsorija, ki nas popelje v Padovo, k živi priči čudežev sv. Antona. Že šest stoletij časti Padova nepretrgoma svojega velikega patrona in čudodelnika. Na čast sv. Antonu zidani oltarji in cerkve in njemu posvečene svete ustanove govore zadosti glasno in razločno, da Padovanci niso toliko žrtvovali za prazno prevaro, ampak da so mnogokrat gledali z lastnimi očmi veličastne čudeže, ki jih je storil vsemogočni Bog v njihovem mestu po svojem služabniku in jih še vedno dela. Vsak dan prihajajo novi romarji iz vseh krajev sveta, da opravijo svojo pobožnost ob svetnikovem milostipolnem oltarju, bodisi, da ga poprosijo pomoči, bodisi, da se zahvalijo za prejete milosti. Iz najbolj oddaljenih krajev prinašajo neprenehoma lepe darove, ki se vidijo v zakladnici ali ob oltarju sv. Antona in oznanjujejo svetnikovo veljavo pri Bogu. (Seeböck, „Sv. Anton“ str. 260.)

56. Božja pot sv. Antona v Kalternu na Tirolskem.

Ne samo v Italiji in Španiji naj bi častilo ljudstvo sv. Antona, ampak tudi v Nemčiji in kakor daleč sega katoliško ime, je hotel Bog „povelíčati s čudeži svojega zvestega služabnika. Tu naj le še omenim čudežno podobo sv. Antona v frančiškanski cerkvi v Kalternu na Tirolskem. Nastala je na sledeči način:

L. 1638. so dobili oo. frančiškani reformirane tirolske provincije rotenburški grad, da si sezidajo samostan. Novi samostan je bil dovršen v veselje celega okraja l. 1643.

Cerkvi, ki je bila prizidana samostanu, naj bi dajala poseben sijaj podoba sv. Antona Padovanskega.

Milosti in dobrote, ki so jih prejemale častilci svetega Antona v tej cerkvi, so privabile najbolj oddaljene, da si izprosijo pomoč v dušnih in telesnih potrebah. Kot sredstvo za napravo te čudodelne podobe si je božja previdnost izbrala blagorodnega gospoda Krištofa Urha pl. Bach. Tega gospoda je rešil sv. Anton na čudovit način nevarnega zalezovanja njegovega sovražnika ravno l. 1638. Da pokaže svojo hvaležnost do nebeškega rešitelja, sklene postaviti iz svojega premoženja v novo sezidani frančiškanski cerkvi oltar na čast sv. Antonu. Oltar je kmalu dogotovljen, manjka pa še svetnikove slike. Toda vsemogočni Bog, ki hoče, da se slava njegovega zvestega služabnika povsod razširi, da se morejo tako vsi zatekati v svojih nadlogah k njemu, je poskrbel tudi za to. Gospodu pl. Bach, ki je medtem odpotoval v Padovo, pošlje v stanovanje neznanega slikarja, ki ga vpraša, če želi kako sliko. Kaj je pl. Bach bolj želel, kakor to! Takoj naroči sliko sv. Antona. Črez nekaj dni se slikar vrne in mu izroči naročeno sliko. Ko gre gospod po denar, da plača sliko, slikar medtem na veliko začudenje pl. Bach izgine in ni ga mogoče nikjer več najti. Zato mislijo, in sicer ne brez vzroka, da je ta slika angeljsko delo. In v resnici je do sedaj človeška roka ni mogla natanko kopirati. Slika nam kaže sv. Antona v naravni velikosti; ob njegovih nogah se nekoliko vidi padovanska cerkev, v desni roki drži belo lilijo, znak njegove deviške čistosti, v levi knjigo, na kateri sedi nežno detece Jezus, ljubkost in resnost ob enem. Svetnikova obleka je podobna oni, kakor jo nosijo frančiškani reformirane tirolske provincije. Tako stoji sv. Anton že črez 200 let in deli milosti. Cerkev je že postala premajhna za votivne slike, tako da so se morale starejše umakniti novejšim. Celo v spominskih knjigah ni bilo več prostora, da bi zapisali vse čudeže, tako da so končno mogli reči: „Kdor ni bil uslišan v Padovi, naj gre k sv. Antonu v Kaltern.“ („Čudodelni sv. Anton Padovanski“, spisal Scheyring stran 54.)

Tretji del.

Novejša uslišanja.

57. Rešen večnega pogubljenja.

Nekdo je 24 let zamolčaval pri spovedi ostuden greh. Čim večkrat je šel k spovedi in prejel sv. obhajilo, tem bolj so se kopičili božji ropi. V tej strašni bedi pade v njegovo črno dušo žarek božje milosti in grešnik se zateče k sv. Antonu.

Med molitvijo se prikaže zaslepljencu sv. Anton, ga opomni na njegovo peklensko hudobijo, mu pokliče v spomin neskončno božjo pravičnost in nevarnost večnega pogubljenja tako, da se zakrknjeni grešnik takoj spokori, se skesano izpove in se tako reši pekla.

(Scheyring, „Sv. Anton Padovanski“ str. 42.)

58. Sv. Anton vrne vero.

Žena nekega častnika je žalovala, ker je njen drugače dobri mož pri vojaki izgubil vero. Nekoč moli pred kipom sv. Antona Padovanskega. Kar se vzbudi v njenem žalostnem srcu posebna misel. „Moje dete“, pravi svoji hčerki, „ti moraš prav posebno lepo moliti k sv. Antonu, da vrne očetu, kar je izgubil.“ — „Kaj pa je izgubil?“ vpraša otrok nedolžno. „To boš pozneje izvedela,“ odvrne žena; „le moli pridno, toda očetu o tem ne pripoveduj.“ Otrok uboga takoj, in ko čez nekaj časa vstopi častnik v ženino sobo, da ji nekaj sporoči, vidi hčerko klečati pred kipom in moliti,

naj svetnik vendar vrne očetu, kar je izgubil. Osupnjen vpraša častnik sam sebe: „Kaj pa sem vendar izgubil?“ Končno se obrne na svojo ženo: „Povej mi no, kaj sem izgubil, da otrok tako moli?“ Ker opazi njeno zadrego, ne sili več vanjo in pusti vso stvar; pač pa se sam pozneje vpraša še nekaterikrat: „Kaj sem mogel izgubiti?“ Končno (bilo je na predvečer praznika svetega Antona) vendar prosi ženo, naj mu razodene. Ta mu pogleda mirno v oči in pravi: „Ali bi bil ti pripravljen, za vedno me zapustiti?“

„O tem ni govora,“ odvrne mož; „ako zavoljo tega toliko zahajaš v cerkev, lahko brez skrbi to opustiš.“

„In vendar, moj dragi mož,“ nadaljuje žena, „ako ne najdeš, kar si izgubil, se bodeva morala nekega dne za vedno ločiti.“

„Toda rotim te, povej mi vendar že enkrat, kaj sem izgubil?“ govori častnik vedno bolj nevoljen. Dobra žena misli, da ji ni treba več prikrivati; zakliče tedaj silno ihtè: „Vero — vero svoje matere si izgubil; — in jaz se ne maram nikdar od tebe ločiti! Zato moraš vero zopet dobiti, brez katere vendar ne moreš v nebesa.“

Častnik se molče odstrani in ponavlja le sam pri sebi: „Vero, vero — moje matere, moje žene in moje hčerke!“ Celo noč ga sliši skrbna žena, ki ne neha moliti zanj, hoditi po sobi in zdajpazdaj ponavljati: „Vero, — vero moje matere.“ Drugo jutro pride v ženino sobo in ker jo vidi okrašeno, vpraša: „Imate mar danes praznik?“ Žena odgovori: „Danes obhajamo praznik sv. Antona Padovanskega.“ — „Oh, onega svetnika tam,“ govori mož in kaže na kip, „ki prinese nazaj, če je kdo kaj izgubil. No — hvala sv. Antonu!“ In ker ga žena plaho pogleda, nadaljuje: „Da, da, ljuba žena, našel sem, kar sem izgubil; pred vsem pa moramo tvojemu svetniku prinesiti v dar voščeno svečo. Pojdimo nemudoma!“ Gredo k vratom frančiškanskega samostana in vratar mora takoj poklicati patra, da izpove častnika. Častnik je našel vero.

(„Monika“ str. 46. 1888.)

59. Pogan se izpreobrne na smrtni postelji.

V pismu misijonarja iz družbe Jezusove v Maduri (Vzhodna Indija), se bere sledeči dogodek:

Neki pogan je često slišal govoriti kristjane o sv. Antonu in je zato tega svetnika posebno spoštoval. Njemu na čast je nasitil vsako leto enkrat 30 revežev in šel na božjo pot. Govoril pa ni prav nič o tem, da bi hotel postati kristjan. Ko zbolí, se spomni svetega Antona. Pokliče duhovnika in ga prosi za sv. krst, ker hoče, kakor je govoril, iti v raj, da bo videl svetega Antona. Duhovnik ga je nato podučil v veri in krstu, mu obesil okrog vratu škapulir in je bil zelo potolažen, ko je videl krščenca umirati v najboljšem razpoloženju.

(Letopis za razširjanje sv. vere, marec 1869.)

60. Sv. Anton pomaga revnim redovnicam.

7. I. 82. S. J. „V državi Missouri v Severni Ameriki so v nekem mestu že nekaj let redovnice podučevale mladino. Potrebovale pa so novih prostorov za samostan; kajti hiša, v kateri so bivale ves čas od svoje ustanovitve, jim je bila le za nekaj časa prepuščena v uporabo.

Toda od kod dobiti sredstev, da si kupijo pripraven prostor? Povsod iščejo pomoči; nimajo pa sreče, da bi dobile potrebnega denarja. Končno pridejo na srečno misel, priporočiti svojo zadevo sv. Antonu Padovanskemu in obljubijo objaviti v „Zvončku svetega Frančiška“, če jim sv. Anton pomaga iz denarne zadrege. In glej! svetnikova moč se takoj pokaže, in sicer na tak način, kakor ni bilo pričakovati. Kmalu so bile odstranjene vse zapreke, in sedaj imajo sestre novo, prijazno stanovanje, ki je zelo pripravno za njihovo delovanje. S samostanom ni zvezana samo ljudska šola, ampak tudi višja dekliška šola, kjer ima ameriškanska mladina priložnost, nravno-versko izobraziti se.

Upamo, da bo ta hiša z njenimi sedanjimi in prihodnjimi stanovalkami pod mogočnim varstvom svetega Antona res mnogo pripomogla k časti božji in poveličanju sv. katoliške Cerkve.

(„Zvonček sv. Frančiška“, 6 zv. 1882.)

61. Rešena čast.

Iz B., 12. XI. 83. „E. H. nujno prosim, da objavite sledeče vrstice. Iz denarnice nekega družinskega očeta, pri katerem sem se večkrat zglasil, je izginila znatna vsota, in sicer v času, ko ni bilo razen mene nikogar v oni sobi. Sum je moral na vsak način pasti name, in to mi je zelo težilo srce, posebno še, ko nisem imel razen zavesti svoje nedolžnosti ničesar, da bi odvalil sum od sebe. Tedaj sklenem, opraviiti k svetemu Antonu devetdnevnicu, in glej! že tretji dan pobožnosti je bila zadeva pojasnjena. Mož se namreč sedaj naenkrat spomni, da je pogrešano vsoto že prej sam vzel iz denarnice in jo položil na drug prostor. Pogleda in v resnici najde denar, in moja čast je bila rešena. Hvala čudodelnemu priprošnjiku v stiski!“

(„Zvonček sv. Frančiška“, 4. zv. 1884.)

62. Sv. Anton pomaga v vsaki stiski.

Zbolel je naš častiti gospod kaplan, in bolezen ga je zadrževala od njegovih opravil. V tej stiski se obrnem na sv. Antona Padovanskega s prošnjo, naj izprosi pri Bogu zdravje gospodu kaplanu. Obljubim tudi, opraviti devetdnevno pobožnost in uslišanje objaviti. 15. julija sem pričel s pobožnostjo. Ljubljeni svetnik je uslišal mojo molitev, kajti na praznik Marijinega Vnebovzeta smo že poslušali kaplanovo izpodbudljivo pridigo.

(Notburga št. 18. 1879.)

63. Rešen smrti v valovih.

Iz Karlopaga*) piše 3. julija 1881. neki duhovnik: Ko sem se peljal pred petimi dnevi na praznik svetega Petra in Pavla v čolnu v župnijo Lukovo Zagorje, da bi tam maševal, pridrvi naenkrat sever s tako silo, da se čoln jame potapljati in moja smrt v valovih je bila neizogibna. V tej stiski kličem na pomoč sv. Antona, in sicer s tem večjim zaupanjem, ker sem dobil pri sv. krstu njegovo ime in je bil torej moj patron. Tedaj se je zgodilo nekaj, kar se je zdelo po človeških mislih nemogoče: bil sem rešen. Prosim, objavite to novo dobroto slavnega nebeškega čudodelnika!

(„Zvonček sv. Frančiška“, 12. zv. 1881.)

64. Sv. Anton varuje čudovito.

Marija Taferl, 15. VII. J. G. O požaru v mestu Pechlarn (Dolenja Avstrija) 31. maja t. l. po polnoči, pri katerem je bilo uničenih 42 hiš, nam M. S. poroča sledeče: „Kmalu po izbruhu požara ob eni po polnoči se je užgala tudi hiša mojega brata, ki je trgovec. Veter je namreč prinesel iskre od gorečih hiš in pogorela je že streha in vse, kar je bilo na dvorišču. Hoteli smo še nekaj rešiti z dvorišča, toda nismo mogli več nazaj. Morali smo se zateči v sobo, skupaj 7 oseb in smo bili v vedni nevarnosti, da nas zaduši dim in vročina, brez upanja na rešitev, ker nam nihče ni mogel priti na pomoč. Ker sem vsled branja „Zvončka svetega Frančiška“ imel zaupanje do sv. Antona, sem klical k božjemu čudodelniku iz Padove in k žalostni Materi božji v Marija Taferl. Šele v 3 dolgih urah, ko je okoli nas že vse pogorelo, smo mogli zapustiti sobo. Brat in svakinja sta se onesvestila, drugim se ni zgodilo ničesar. V notranjosti hiše ni ničesar pogorelo. Okno je zgorelo, žareče oglje je padalo v sobo pod posteljo; toda užgalo se ni ničesar, celo obleka poleg okna ne. V

*) Ob Jadranskem morju.

kleti je bil petrolej in špirit, nekaj ga je bilo celo v odprtih posodah. Oglje je padalo skozi okno v klet in vendar se ni zgodila nobena nesreča, samo krompir je bil ožgan. Svojo rešitev in rešitev premoženja pripisujemo priprošnji sv. Antona, kateremu smo tudi to takoj obljubili objaviti. („Zv. sv. Frančiška“, 1. zv. 1885.)

65. Pomoč na morju in v veliki stiski.

17. jun. 1881. smo dobili iz č. roke sledeče poročilo:

Preteklo jesen je potovala družina nekega trgovca v Ameriko. Na morju jih iznenadi tako strašen vihar, da so že najstarejši mornarji obupali nad rešitvijo. Trgovčeva žena se zateče k sv. Antonu in napravi obljubo, da bo šla v slučaju rešitve na božjo pot h grobu svetega Antona v Padovo, in da bo njena hčerka, ki je bila v zavodu šolskih sester, nosila tri mesece na čast svetemu Antonu redovno obleko sv. Frančiška. Svetnik je uslišal prošnjo in vihar se je podel. Žena je že obiskala grob sv. Antona, in sedaj nosi mala hčerka v splošno izpodbudo sgojenk že od praznika sv. Antona posebno zanje napravljeno redovno obleko — živa priča moči in dobre velikega čudodelnika.

Iz Remagna: Konec maja t. l. so prišli štirje frančiškani iz New-Yorka čez Glasgow v Edinburg v angleško pristanišče v Hullu, da se odpeljejo s prvo ladjo skozi Severno morje v Rotterdam. Prtljago so poslali iz Glasgowa že naprej v pristanišče, kjer je pa sedaj nikakor niso mogli dobiti. Žalostna gresta dva brata v oddaljeno katoliško cerkev. Ko se po opravljeni pobožnosti hočeta vrniti k tovarišema, ne moreta več najti pota. V tej dvojni zadregi se obrneta oba na sv. Antona, in glej! naenkrat stoji pred njima mlad gospod in se jima ponudi za vodnika; pokaže jima tudi prtljago na kolodvoru, ju pelje k tovarišema in jim priskrbi mesto na ladji. Hvala za hitro pomoč našemu sv. sobratu Antonu!

(„Zvonček sv. Frančiška“, 12. zv. 1881.)

66. Sv. Anton pomaga tudi iskati osebe.

Saalen, 24. VII. 83. Nedavno se je oddaljila od domače hiše uboga, že 70 let stara ženica, — ki je bila skoro popolnoma slepa in slaboumna, pa tudi, kar se pri takih ljudeh često zgodi, trmoglava, — z namenom obiskati nekega sorodnika v bližini. To je bilo opoludne. Ko se žena zvečer ne vrne domov, domačini nimajo še nobene posebne skrbi, ker mislijo, da je ostala pri sorodnikih. Ko pa drugi dan zvedò, da žena v sorodnikovo hišo niti prišla ni, pač pa da so jo opazili prejšnji dan daleč na polju, se prestrašijo in takoj razpošljejo ljudi, iskat jo; toda vse iskanje po celi okolici je bilo brezuspešno, — žene ne najdejo. Tretji dan zjutraj gre več občanov na drugo stran gore, da pogledajo za pogrešano starko in nekoga pošljejo tudi po hišah sosednje občine, da povpraša, če žena ni morda tja zašla. Obenem obljubijo sv. mašo na čast sv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu in sv. Antonu ter objaviti v „Zvončku sv. Frančiška“ in v „Glasniku“, če dobe ženo živo. Do ene popoldne je bilo zopet vse iskanje in povpraševanje zastoj; končno proti drugi uri zagleda nekdo revico opotekati se na samotni gozdni poti, kjer so iskalci že malo prej hodili. Žena je bila tako slaba in zdelana, da so jo komaj z velikim trudom spravili v sosednjo hišo, čemur se tudi ni čuditi, ker je dva dni in noči blodila po gozdu brez hrane in v dežju. Od svojih blodenj pa ni vedela skoraj ničesar povedati izvzemši, da je eno noč dolgo jokala in klicala na pomoč. Od tedaj se je zopet okrepčala in je taka kot prej. Hvala najsvetejšima srcema in sv. Antonu!

(„Zvonček sv. Frančiška“, 1. zv. 1883.)

67. Računski pogrešek.

Kolin E. B. „Zelo razveseljen radi pomoči, ki mi jo je, kakor že mnogokrat prej, tudi sedaj izkazal sv. Anton, vam poročam sledeče, da objavite v „Zvončku

sv. Frančiška“. V trgovini se mi je pokazal pri računskem zaključku primanjkljaj, katerega pokriti bi bil vsaj moralno prisiljen. Tedaj obljubim vse sv. maše, pobožnosti in sv. obhajila ta mesec darovati v namen svete Cerkve i. t. d. Po tridnevni brezuspešni reviziji knjig in računov pokličem še enkrat sv. Antona prisrčno na pomoč in čez nekaj minut sem že našel pogrešek. Hvala Bogu in njegovim svetnikom!

(„Zvonček sv. Frančiška“, 7. zv. 1848.)

68. Izgubljeni vozni listek.

L. v Holandiji 25. III. 85. Neki škof, ki je bil v tretjem redu sv. Frančiška in goreč častilec sv. Antona, se je mudil na potovanju. Ker je prekinil vožnjo z vlakom, je kupil na kolodvoru nov vozni listek za nadaljnje potovanje. Medtem, ko čaka na vlak, izgubi listek. Ker je vse iskanje zastonj, gre k blagajni, da si kupi novega. Potoma pokliče na pomoč sv. Antona, in glej! takoj pride škofu naproti uslužbenec in ga vpraša: „Ali ste morda vi izgubili vozni listek?“ in kaže na kondukterja, pri katerem ga lahko dobi. Mo-gočna in čudovita je priprošnja sv. Antona.

(„Zvonček sv. Frančiška“, 9. zv. 1884.)

69. Izgubljena listina.

Pred kakimi 30 leti je zadobil neki ženski samostan v Dolenji Avstriji na posebno viden način pomoč od svetega Antona. Šlo je za važno listino, od katere je bila takorekoč odvisna eksistenca samostana. Listino je moral samostan določeni dan predložiti pri neki sodni obravnavi, drugače bi zapadla vsota blizu 30.000 gld. Duhovni voditelj samostana se zato obrne na prednico, da izroči omenjeno listino. Prednica takoj pohiti, da jo prinese iz predala, kjer jo je za gotovo mislila dobiti, toda ne more je najti. Išče in išče vedno bolj

vznemirjena in pokliče še par drugih sester, da ji pomagajo pri iskanju. Vsaka omara, vsak predal, da, vsak kot je bil najskrbneje preiskan, toda brez uspeha. Lahko si mislimo, v kakšnem strahu in v kakšni zadregi so bile dobre redovnice. Končno jim pravi duhovni voditelj: „Ljube sestre, sedaj se pa morate zateči k sv. Antonu.“ Hitro se poda prednica in z njo one sestre, ki so vedele za skrivnost, v kapelo in molijo pred podobo sv. Antona dolgo časa z veliko vnetostjo. Ko stopijo iz kapele, da nadaljujejo z iskanjem, pride ravno po stopnicah ena izmed strežečih sester s težkim jerbasom in ga postavi na stopnice pred kapelo, da se nekoliko oddahne. „Kaj nesete tu, sestra?“ vpraša prednica in postoji s svojimi spremljevalkami pred jerbasom. „Včeraj ste mi ukazali, častita mati“, odvrne sestra, „da pospravim v podstrešju; včeraj pa nisem mogla vsega izvršiti, zato sem še danes pobrala, kar je ostalo.“ V jerbasu so bile različne stvari, kakor se pač dobe v podstrešju: odpadki od zidu, konci opeke, ostanki lesa in slame, mah, pesek, prah in druga zmes. Že hoče iti prednica z ostalimi sestrami naprej, ko opazi ena izmed njih v jerbasu košček papirja. Seže po njem in potegne iz jerbasa veliko, zganjeno polo. Listino razgane, jo očisti prahu in pogleda. „Mati, mati, pogledjte!“ zavpije veselo presenečena in poda popir prednici. Pogledi vseh so uprti v polo, ki je — dolgo iskana listina. „Čudežna pomoč!“ reče globoko ganjena prednica; „pojdemo takoj nazaj v kapelo in se zahvalimo Bogu in sv. Antonu. Vi pa, sestra, pohitite k g. voditelju in mu sporočite, da smo listino našle.“

Kdo je pomagal najti listino? Gotovo sestra, ki jo je prinesla iz podstrešja, in ona, ki jo je potegnila iz jerbasa. Toda kaj bi bilo, če bi sestre ne prišle v pravem trenutku iz kapele? Kako bi bilo, če bi prišle le trenutek prej ali pozneje? Potem bi nesla sestra svoj zaklad brez vsake slutnje dalje na kup smeti in ga tam pustila. In kdo bi se potem za smeti zmenil? Saj še danes nihče ne ve, kako je zašla listina na podstrešje. Kdo je pripeljal sestro ravno o pravem času na stop-

nice? — Bog! — In kdo je to čudovito pomoč božjo izprosil? Ljubi sv. Anton s svojo mogočno priprošnjo. („Zvonček sv. Frančiška“, 1. zv. 1884.)

70. Najdeno.

(Iz D. na Štajerskem.)

Častiti gospod F. K., župnik v K., me je prosil, naj objavim sledeče: Veliki teden preteklega leta je poslal v W. 77 gld. za poslano mašno obleko. Letos ob novem letu pa je v svoje presenečenje dobil poziv, da plača dolg. Prvo, kar je storil, je bilo seveda, da je šel iskat poštno prejemnico; toda ni je mogel najti. Cel teden išče po župnišću, posebno v omari za knjige, kamor je imel navado shranjevati take stvari, pregleda vse, prelista natanko vsako knjigo posebe, — toda vse iskanje je zastonj. Povpraša na pošti in tudi tam ne dobi nobenega pojasnila; denarni znesek ni bil zaznamovan v protokolu. Izguba 77 gld. pa je za duhovnika, posebno v sedanjih razmerah, le občuten udarec. Poleg vsega tega se je moral župnik bati še za svoje dobro ime, ker je lahko vsakdo sumil, da župnik denarja sploh oddal ni in da ga je hotel zase pridržati. Župnik potoži stisko svojemu dobremu prijatelju v D., ki ga potolaži in mu svetuje, naj se zateče k sv. Antonu Padovanskemu, ker bo gotovo uslišan. Župnik odgovori, da je brez izvanredne pomoči od zgoraj vse izgubljeno. Kajti nemogoče bi bilo še bolje preiskati vse kote, kakor je že storil. Poprosi torej svoje prijatelje, naj še oni molijo zanj k svetemu Antonu, da bi mu prej pomagal. Prijatelji obljubijo in molijo znani sponsori: „Si quaeris miracula . . ., ako iščeš čudežev . . .“ Župnik pride domov, se postavi pred omaro za knjige in si misli: „V božjem imenu hočem še enkrat začeti iskati. Trudapolno delo! Toda sveti Anton, ti, ki si že tolikim pomagal, boš pomagal gotovo tudi meni!“

Obodren sname župnik vrata omare, da bi lažje iskal, potegne prvi predal — in prvi listek, ki ga prime z roko, je toliko iskana poštna prejemnica. Pri tem pogledu ga prevzame veselo osupnjenje, in solze mu zalijejo oči, da ne more več brati listka; zato hiti k svojemu kaplanu in mu zakliče: „Bodite tako dobri in berite tu, kaj je to?“ — „No, čestitam, to je vendar ono, kar ste tako dolgo iskali!“ Globoko ginjen pravi župnik: „O ko bi bil že prej poklical na pomoč ljubezen sv. Antona, bi si bil pač prihranil mnogo strahu in marsikako prečuto noč.“

(„Glasnik sv. Jožefa“ jun. 1885.)

71. Najdeni vrednostni papirji.

Neukirchen 9. IX. 84. Pf. F. „V noči od 20. do 21. avg. t. l. so vlomili tatovi v zakristijo moje farne cerkve in odnesli vso cerkveno blagajno, ki je bila dobro zaprta v neki omarici v zidu, s 23.050 mk. v vrednostnih papirjih in 132 mk. v srebru. Zelo potr sem pričel še isti dan devetdnevno pobožnost na čast sv. Antonu za njegovo priprošnjo pri najsvetejših srcih Jezusa in Marije in sem obljubil poseben dar in tudi, da bom objavil uslišanje, če vrednostne papirje kmalu najdem. Komaj končam prvo pobožnost, že zagledam izza bližnjega grma prihajati moža z blagajno, v kateri so bili vsi vrednostni papirji nepoškodovani. Zato najsrčnejša zahvala najsvetejšima srcema Jezusa in Marije in svetemu Antonu! Naj nikar nobeden ne pozabi, zateči se k njim v podobni zadregi.“

(„Zvonček sv. Frančiška“, 2. zv. 1884.)

72. Dragocena slika.

Inomost, 16. I. „Mojemu prijatelju je naslikal znamenit umetnik Marijino podobo v ta namen, da bi po

sliki napravil podobo na steklo. Slika je bila jako izvrstna, in neki strokovnjak se je izrazil o njej, da v novjšem času sploh ni videl kaj boljšega. Toda glej! dragocena slika naenkrat izgine. Spočetka misli prijatelj, da jo je kam založil in dâ preiskati vso hišo, vsak kot. Vse predale odpro, vsako listino pregledajo, zastonj. Na vse strani začno popraševati, če so jo morda po pomoti kam odposlali z drugimi papirji, toda brez uspeha. Dobri prijatelj mi pri neki priložnosti potoži svojo zadrego in pravi, da bo dal, če najde sliko, napraviti po njej podobo tudi za moj oltar. Vsled prijateljeve obljube, se seveda tudi jaz začnem zanimati za stvar. Vprašam ga torej, če hoče z menoj in še enim duhovnikom opraviti devetdnevnicu na čast sv. Antonu Padovanskemu. Ljubljeni svetnik mi je namreč že večkrat in v manj važnih zadevah pomagal, gotovo bo torej tudi tu prišel na pomoč. In tako pričnemo trije devetdnevnicu. Vendar slike ne moremo najti. Minejo tedni, minejo meseci, pa ni še nobenega sledu o sliki. Danes pa je prišlo od prijatelja pismo z veselim poročilom, da je slika najdena. Hišni hlapec je imel sliko za zavržen papir in jo je obesil v svoji sobi na žebelj. Zahvaljen bodi mogočni in dobri sv. Anton!

(„Zvonček sv. Frančiška“, 6. zv. 1884.)

73. Iz dežele Kašrov.

Iz južne Afrike: „Denar ali kaj drugega če izgubiš, — po sv. Antonu nazaj dobiš.“ Tako nas uči neka stara pesem o sv. Antonu Padovanskem. Tudi v pekočih žarkih afrikanskega solnca pomaga dobri svetnik zaupnim prosilcem iskati izgubljene stvari. V kafrskem mestecu Umtata se je naselilo 5 šolskih sester od sv. križa iz Menzingen-a (Švica), da se posvete vzgoji krščanske, kakor tudi poganske mladine. Pridobile so si nekoliko zemlje in nekaj živine, da bi vsaj včasih ne bilo treba prositi živeža pri ljudeh. Vsaj so imele drugih skrbi zadosti; res pravo požrtvovalno življenje!

Nekega jutra jim zmanjka 6 volov, 1 krava in 1 tele. V okolici jih ni bilo mogoče nikjer najti. Velika nezgoda za uboge misijonarke! Zateko se k sv. Antonu in ga vneto prosijo, naj jim svetuje in pomaga. Svetnik jih je uslišal. Ekonom male farme se spomni, da je nekoč odpustil iz službe nekega Kafra zaradi lenobe in nepoštenosti. Ker so Kafri zelo maščevalni, so sumili, da je najbrže oni pogan po noči odgnal živali. Iščejo sledu in povprašujejo, toda vse povpraševanje je brezuspešno. Končno se usmili sester magistrat in policajem se posreči dobiti živali na pol sestradane 50 milj od Umtate in ž njimi kafrskega tatu. Med velikim veseljem ženo živali, ki so bile za sestre že veliko premoženje, v Umtato, in tat mora na magistratovo povelje dati sestram še eno kravo in eno tele za odškodnino. Tako se je izguba izpremenila v dobiček. Sestre so gojile pobožnost do sv. Antona, ki jim je bila že prej ljuba, sedaj še bolj vneto in razširila se bo tudi po tamošnjih deželah. Torej je tudi v pusti deželi Kafrov vzcvetela dobremu priprošnjiku nova cvetlica slave, ki smo jo hoteli pokazati tudi evropskim kristjanom, da se tudi oni v vsaki stiski z nami Afrikanci spomnijo nanjo:

„Kdor čudežev mnogo in znamenj želi,
Pri sv. Antonu jih dosti dobi.“

(„Zvonček sv. Frančiška“, 7. zv. 1885.)

74. Glej, ura je zopet tu.

Bilo je v nedeljo. Imel sem v popravi uro, ki bi do popoldne morala biti gotova. Ker je nisem mogel prej popraviti, sem moral to storiti po sv. maši, dasi me je radi tega moj izpovednik že večkrat karal. Ko delo dokončam, grem iz sobe in pustim ležati uro na mizi pri odprtem oknu. Ali je bil slučaj ali pa kazen božja? Ko stopim v sobo, omenjene ure ni bilo več, četudi bi bilo mnogo lažje izmakniti kako drugo. Preiščemo sobo, vso hišo, toda, kakor si lahko mislite,

brez uspeha. Kaj storiti? Moj prvi korak je bil k policiji. Preiskati dam vse otroke, ki so se igrali okrog hiše, toda tatu ne najdemo. Tedaj stopim k onemu, ki je bil najbolj na sumu in mu ponudim novo uro, če mi ukradeno vrne. Deček pa mi odgovori: „Jaz je nimam.“ Ponudim mu vrhu tega še denarja, zopet isti odgovor. Moral sem se torej sprijazniti z izgubo; ura pa je bila draga in lastniku posebno ljuba. Če bi bila ura moja, bi lažje potrpel. Toda bila je od drugih zaupano mi blago in tako je bilo še zaupanje, ki sem ga do sedaj užival, v nevarnosti. Tedaj mi nekdo svetuje, naj se s trdnim zaupanjem obrnem na sv. Antona; če ima le še tat uro, mi bo tu veliki svetnik gotovo pomogel do nje. Takoj sem slušal, ker je bila to edina pot. Molim torej s svojo družino zjutraj, opoludne in zvečer 3 očenaše na čast sv. Antonu. Molimo cel teden do nedelje. Moje zaupanje do sv. Antona se je vedno bolj množilo. Med nedeljsko sv. mašo mi postane tako lahko pri srcu, kakor da bi že imel uro, in vendar ni bilo o njej še nobenega sledu. V ponedeljek popoldne grem na polje, da bi nekoliko pomagal delavcu, ki sem ga imel najetega. Tudi žena je šla iz hiše, tako da ni bilo nikogar doma. Ob dveh se vrne žena domov in hoče vzeti ključ z okna, kjer je bil shranjen. Kar zagleda neko stvar v papir zavito. Brez vsake slutnje, kaj bi utegnilo biti v papirju, odvijte papir in kaj najde? Dolgo pogrešano uro! Skoro brez sape prihiti k meni in kliče: „Sv. Anton je pomagal, poglej, ura je zopet tu.“
(„Kat. misijonski list“)

75. Sv. Anton pomaga vedno.

Iz Italije. P. Q. Čudovit je Bog v svojih svetnikih; na prav posebno viden način pa se kaže to pri svetem Antonu, pri katerem išče in tudi najde pomoč stiskano človeštvo v najrazličnejših zadevah. Da bi češčenje in zaupanje do tega ljubljenca ljudstva še pomnožil, vam povem iz svojega življenja sledečo zgodbo:

L. 1870. sem bil z mnogimi sobrati na Francoskem, kjer smo stregli ránjenim in obolelim vojakom. Na sveti večer pridemo do mesta Corbeille (Korbéj) ob Seni in bili smo nastanjeni z mnogimi drugimi redovniki v mestni hiši, ker drugje ni bilo prostora. Lepše slike betlehemskega hlevca bi si ne želel. Nekaj butar slame, razgrnjene po kamenitih tleh, to je bila naša postelja. Od vseh strani je pihal skozi sobo veter, ker so bila okna večinoma razbita. Sicer smo imeli v sobi peč in bila je tudi kurjena, toda na kako toploto ni bilo niti misliti. Res tolažilna je bila misel na ono božično noč, ko so se godile največje in najblagodejnejše skrivnosti. Zjutraj zgodaj gremo v oddaljeno samostansko cerkev, da tam mašujemo. Vsi smo bili pripravljeni, samo eden še ni bil gotov, in opazil sem, kako je nekaj iskal po slami. Izgubil je namreč ključ od kovčega. Komaj to izvem, se obrnem takoj na svetega Antona in začnem moliti češčenamarijo. Nisem je še dokončal, ko začutim, da me nekaj sili, naj se pripognem. Sežem torej v slamo, ki jo je sobrat že večkrat preiskal in imel sem ključ v roki. Betlehemiški Jezušček je poveličal svojega služabnika. Čast bodi Bogu v višavah in slava sv. Antonu, ki pri Bogu toliko zamore.

L. 1884. — bilo je tudi na sveti večer — sem hotel pregledati neki prepis, ki sem ga bil sam napravil. Iščem med papirji, med katerimi bi moral biti. Pol ure preteče in vendar zaželenega prepisa še nisem našel. Pozneje začnem še enkrat iskati; toda godilo se mi je ravno tako kakor prej. Nato srečam sobrata in mu potožim zadrego. „O,“ odvrne, „ali ste že molili k svetemu Antonu?“ Odstranim se in grem v kapelo in opravim molitev k ljubemu sv. Antonu. Ko se vrnem v celico, preiščem še enkrat papirje. Že hočem prenehati, ko začutim v sebi kakor klic, da se prepis vendar nahaja med temi papirji. In res je bilo tako. Mislim, da me Gospod zato ni pustil prej dobiti prepisa, da je poveličal svojega izvoljenega služabnika sv. Antona in me utrdil v zaupanju do njega.

(„Zvonček sv. Frančiška“, 2. zv. 1885.)

76. Božja pot sv. Antona v Oberachern-u.

Pri Oberachern-u (velika vojvodina Badenska) se nahaja kapela sv. Antona, ki je bila sezidana l. 1765., in sicer iz samih milodarov okoličanov. Prej je stala tu lesena kapelica, ki je bila zgrajena na mestu čudodelnega znamenja sv. Antona, čigar sliko sv. Antona so izrili iz zemlje prašiči na pašniku. V arhivu se poroča, da se je nahajala oltarna slika sv. Antona, ki je bila okrog 1765—70 popravljena, 3 dni ob svetnikovem grobu v Padovi in je bila tudi tam blagoslovljena.

Iz Oberachern-a odgovarjajo na naše vprašanje sledeče: „Mnoga poročila romarjev o uslišanjih v boleznih, mnoge sv. maše v zahvalo za prejete milosti in cela množica votivnih slik zadosti pričajo o moči sv. Antona. Tako mi je izročila l. 1880. zelo razumna ženska iz Urloffen-a mašno intencijo. Pripovedovala je: „Vsled neprevidnosti se je vnelo nekaj streliva in raniło našega dvanajstletnega otroka na obrazu. Oko je bilo zelo nevarno poškodovano. Vsi zdravniki iz okolice so izjavili, da je izgubljeno. Svetovali so mi, naj peljem dečka v Freiburg v bolnišnico za bolne na očeh k profesorju Manzu. Ta pa je rekel, da mora oko izrezati. Toda jaz, dečkova mati, tega nisem na noben način pustila in sem izprosila od profesorja še 14 dni odloga predno se kaj nadaljnega ukrene. Sedaj storim obljubo sv. Antonu, da ga hočem vsak dan iskreno klicati na pomoč, ravnotako tudi deček. Že v par dneh se bolno oko zboljša in čez 14 dni se profesor izrazi, da se je tu moral zgoditi čudež, kajti zdravniška veda bi ne opraviła ničesar. Deček ozdravi in popolnoma izpregleda. „Sedaj sem bila,“ pristavi žena, „v zahvalo v tukajšnji kapeli sv. Antona in morem vsak čas potrditi resničnost tega dogodka.“

Za resničnost izpovedbe svedoči podpisani.

Oberachern, 31. dec. 1870. G. A. Wenz, župnik.

77. Na prošnjo sv. Antona ginevajo bolezni.

Zopet imamo prijetno priložnost poročati svojim bralcem o posebni milosti, ki jo je Bog izkazal na priprošnjo sv. Antona.

Iz W. na Bavarskem nam piše hči nekega uradnika:

„Dasi že več let uživam srečo, da sem v tretjem redu sv. Frančiška, vendar mi je bilo iz življenja velikega in čudodelnega sv. Antona znanega le malo, le toliko, kolikor se bere v zgodbah svetnikov za vse dni celega leta. Pred kratkim mi je podarila prijateljica krasno knjigo častitega p. Filiberta Seeböck „Življenje in čudeži sv. Antona“ *). Ker sem tako natančno spoznala življenje tega čudovitega svetnika, me je božja milost navdušila k vnetemu češčenju in iskrenemu zaupanju do sv. Antona. Od tega časa sem vsak dan molila responzorij na čast sv. Antonu in noben dan ni minul, da ne bi počastila ljubega, mogočnega svetnika. In kako kmalu in velikodušno me je poplačal dragi čudodelnik! Moja postarna mati naenkrat zboli tako hudo, da se je bilo bati najhujšega. Ko bolečine postajajo le vedno hujše, prosim sv. Antona z vso vnetostjo pomoči in priprošnje pri božjem srcu Jezusovem. Obljubim, da bom opravila iz hvaležnosti devetdnevno pobožnost z vsakokratnim sv. obhajilom, da bom molila litanije in responzorij in objavila ozdravljenje v „Zvončku sv. Frančiška.“ Komaj končam molitev, že pravi mati: „Bog bodi zahvaljen, sedaj mi je mnogo boljše; bolečine so prenehale in jaz upam zagotovo, da se kmalu vse poleže.“ Danes je mati zdrava in hodi okrog, pozna se ji le neka utrujenost vsled prestanih bolečin. Tisočkrat bodi zahvaljeno božje srce Jezusovo za to milost in veliki čudodelnik za priprošnjo.“

(Zvonček sv. Frančiška“ 2. zv. 1880.)

*) Moguncija, knjigarna Kirchheim, cena 4 M.

78. Čudež, ki se ne da utajiti.

Iz časnika „Osservatore catolico“ smo posneli zdravniško poročilo o hitrem ozdravljenju usmiljene sestre Olive Rossoni v bolnišnici Bassono. To se je zgodilo preteklega 13. junija, na praznik sv. Antona. Omenjena sestra je bila že pri koncu, in nič niso pomagala vsa zdravniška sredstva. Njene sestre se obrnejo z živim zaupanjem na čudodelnika iz Padove, na sv. Antona. V ta namen opravijo za dobro sestro z veliko gorečnostjo takozvano tredecimo, t. j. trinajstdnevno pobožnost kot pripravo za svetnikov praznik. Zjutraj, na praznik sv. Antona sestra naenkrat popolnoma ozdravi. Pismo, ki ga je pisal zdravnik in ravnatelj bolnišnice v Bassono, dr. Chemin, na glavno prednico usmiljenih sester, se glasi:

„Častita generalna prednica! Moram vam sporočiti izvanreden in zelo tolažilni dogodek. Naša sestra, ki smo jo smatrali že za mrtvo, je vstala k življenju. V soboto 12. jun. sem jo še pozno zvečer obiskal in sem spoznal po sapniku, da mora jako trpeti in sem našel na nji znake vodenice. Tudi ni bilo opaziti, da bi se ji pri dihanju dvigale prsi. Poslušajte sedaj, kaj se je dogodilo po noči: V nedeljo 13. jun. ob štirih zjutraj vstane sestra, ki že dva meseca ni zapustila postelje, gre v sobo k prednici in zakliče: „Sem že zdrava.“ Prednica misli, da je sestra vse to storila v vročici in jo spravi nazaj v posteljo. Ob osmih dopoldne jo zopet obiščem kakor po navadi in ko stopim v oddelek usmiljenih sester, mi pride dobra Oliva popolnoma oblečena naproti. Mislite si moje začudenje! Ko se nekoliko zavem, jo natančneje opazujem in jo najdem polno živahnosti in čilo, vsi znaki njene bolezni so izginili. To nepobitno dejstvo se znanstveno ne da razložiti. Ozdravljenje bolnice, o kateri se nisem izrazil samo jaz, da je izgubljena, ampak sta tako sodila tudi dva druga zdravnika, mora neverne Tomaže v resnici izpreobrniti.

Zdravje sestre Olive je trdno; včeraj je bila že v cerkvi in je prejela sv. obhajilo. Jaz sem bil prej trdno

prepričan, da mora sestra Oliva v najkrajšem času umreti in sem bil že pisal svojemu prijatelju ravnatelju bolnice v Rovigno, naj me pouči, kako tam pokopujejo usmiljene sestre.

Bodite tako prijazni . . .

Bassano, 16. jun. 1869. Dr. F. Chemin, ravnatelj bolnice.
(„Prijatelj resnice,“ 1869.)

79. Hitra pomoč.

Inomost, 15. II. 82. — „Prosim, uvrstite med dobre, katere sv. Anton deli, tudi sledečo. Očeta neke spoštovane družine je napadla pred nekaj mesci v najlepši moški dobi splošna oslabeledost, ki je prihajala, kakor je vse kazalo, od neozdravljive notranje bolezni. Zdravnik, ki ga je preiskal, je izjavil, da ima bolezen na pljučih, kar so tudi potrdile bolečine, ki jih je mož trpel na oni strani prsi. Žena se ni dala potolažiti, ko je videla, kako njen prej tako čili mož od dne do dne vedno bolj hira in bila je že v nevarnosti, da vsled vednega joka in prečutih noči sama zboli. Njena prijateljica jo opomni, naj poišče pomoči pri sv. Antonu in naj opravi njemu na čast devetdnevnic. Žena v tej stiski radevolje uboga prijateljico in se zaobljubi, če bo uslišana, zahvaliti se svetniku s pobožnostjo devetih torkov. Zaželjena pomoč je kmalu prišla. Komaj je končala žena devetdnevnic, so že opazili na možu vidne znake zboljšanja. Bolečine ob strani so kar izginile; zopet je lahko jedel in pil in postal je čil in vesel kakor prej. Potolažena žena se sedaj pripravlja, da s hvaležnim srcem opravi zaobljubljeno pobožnost.“

(Zvonček sv. Frančiška“ 7. zv. 1882.)

80. Mrtvoudna deklica ozdravi.

Clorinda Bartolini, stara 19 let, je živela s svojimi starši v Florenci, cesta delle Pinzochere št. 6. Vsled udnice je na levi strani ohromela in je že več let mo-

rala rabiti bergle. Vsa zdravniška sredstva in najrazličnejša zdravljenja so bila brezuspešna. Revce se usmili bogata florentinska družina in ji preskrbi stanovanje in ljubeznjivo postrežbo pri tamošnjih pasionistkah (redovnicah), ki jo navdušijo za pobožnost sv. Antona. Na praznik sv. Antona jo preneso v cerkev Santa Croce (sv. križa), da bi bila pri slovesni sv. maši. Pač je morala moliti iskreno in z velikim zaupanjem; kajti sredi službe božje naenkrat vrže bergle od sebe in vpije vsa prevzeta: „Jaz sem zdrava!“ Vsa množica, ki je bila pri sv. maši, je bila priča tega ganljivega prizora. Škofijstvo je že vse potrebno ukrenilo, da se prepriča o resničnosti dogodka. („Zvonček sv. Frančiška“, št. 12. 1880.)

81. Šivanko je pogoltnila.

Častiti kapucinski pater P. W. v A. nam priča sledeče uslišanje: Neka razumna in verodostojna ženska F. H. v A. je pogoltnila 14. novembra 1893 šivanko, ki se ji je zataknila v meso. Neko bolečino je sicer začutila v grlu, toda mislila je, da je bila ostra koščica. Sedaj je imela vedno bolečine v vratu, posebno pri pitju. Pritegnila je še influenza in mučila jo je huda žeja. Zdravniku se ni posrečilo, izvleči šivanke, ampak jo je potisnil še bolj globoko v meso. Uboga žena je molila skoro neprestano, po noči in dnevi k čudodelnemu sv. Antonu. In glej, 25. novembra jo posili kašelj in takoj začuti, da se ji nekaj pomika po grlu navzgor. Potipa in potegne v svoje veliko začudenje iz ust — dolgo šivanko. („Sv. Anton Padovanski“, št. 3. 1894.)

82. Sv. Anton podeli zdravniško zvedenost.

Iz O. na Bavarskem nam piše tamošnji č. g. župnik:

„Velečastiti gospod!

Že cele mesce prinašate svojim bralcem v „Zvončku sv. Frančiška“ poročila o čudežnih uslišanjih na priprošnjo sv. Antona Padovanskega.

Mene so zelo utrdila v zaupanju do tega svetnika. V neki zadevi sem se priporočil sv. Antonu in sem bil vidno uslišan. Zato sem priporočal tudi svojim faranom, naj kličejo v stiskah na pomoč sv. Antona. Dovolite mi, častiti gospod, da vam sporočim slučaj, v katerem se očitno kaže pomoč tega slavnega čudodelnika.

V začetku tega meseca so me poklicali k nekemu bolniku, ki se je vsled strašnih bolečin v želodcu kar zvijal na svoji postelji. Podelil sem mu zakramente za umirajoče in ga opominjal, naj se zaupno zateče k sv. Antonu. Obljubil sem mu, da mu bom prepisal responzorij sv. Antona. Ko drugi dan prinesem responzorij, mi bolnik zaporedoma pravi, da so njegove bolečine neznosne in da zdravnik sluti ulesa v želodcu. Bolniku preberem responzorij in ta mi obljubi, da ga bo večkrat na dan zaupno molil in da bo v slučaju, če ozdravi, vstopil v tretji red sv. Frančiška.

Ko se vrnem domov, vzamem v roko zdravniško knjigo, ki je že dalj časa ležala na moji mizi in listam po njej ne da bi kaj mislil. Kar mi pade v oči slika gliste. Preberem odstavek o askaridih in takoj se mi usili, da ima morda oni ubogi mož take gliste. Takoj grem k njemu in ga povprašujem natančneje o njegovi bolezni. In ker se je vse ujemalo s tem, kar sem ravnokar bral, pošljem v lekarno po zdravila zoper gliste, da poženem nadležne goste iz njihovega stanovanjšča. V nekaj dneh je prišla iz ubovega bolnika velika množica glist. Sedaj je mož zdrav in poln hvaležnosti do sv. Antona, ki je dal župniku spoznati bolezen in na tak način rešil bolnika.“

(„Zvonček sv. Frančiška“, št. 1. 1880.)

83. Bolezen v vratu je na priprošnjo sv. Antona izginila.

Neki dijak iz S. v Švici nam piše:

„Dolžnost hvaležnosti do sv. Antona me sili, častiti gospod, da vam pišem. Imel sem dalj časa v vratu

oteklino, ki je postajala vedno bolj nevarna. Ker sem sam naročnik „Zvončka sv. Frančiška“ in tretjerednik, se zatečem k čudodelnemu sv. Antonu Padovanskemu. K temu so me izpodbujala zlasti številna uslišanja, ki sem jih čital v posameznih zvezkih. Obljubim torej devetdnevno na čast Padovanskemu čudodelniku in v slučaju uslišanja objaviti ozdravljenje v „Zvončku sv. Frančiška“. Moje upanje ni bilo zastonj. Že drugo jutro opazujem v svoje izvanredno veselje, da mi je znatno boljše. Nisem še opravil polovico devetdnevne pobožnosti in že je bolezen v vratu izginila. Z veseljem in hvaležnim srcem vam pošiljam te vrstice, da jih sporočite vsem tretjerednikom in tretjerednicam in tako vsaj nekoliko pomnožite zaupanje in pobožnost do sv. Antona.“

(„Zvonček sv. Frančiška“, 5. zv. 1881.)

84. Kako je uslišal sv. Anton svoje častilce.

Neka redovnica je ležala v zadnjih vzdihljajih in je že prejela sv. zakramente za umirajoče. Njen izpovednik gre k p. Bernardu Colnago iz družbe Jezusove, čigar usmiljeno srce je poznal in ga prosi, naj obišče bolno sestro. Colnago se poda v samostan in ko stopi k pregraji, reče tam stoječi redovnici: „Ali hočete, da ozdravimo vašo bolnico.“ — „Da, oče“, odgovori redovnica smehljaje, „ozdravimo jo.“ Colnago govori dalje: „Torej ozdravimo jo. Da se to zgodi, ni treba ničesar družega, kakor da poprosimo sv. Antona.“ Nato dvigne svoje roke proti nebu in naredi trikrat znamenje sv. križa. Potem da redovnici rožni venec, ki ga je držal v roki in ji veli, naj ga nese umirajoči sestra, ki ji je bilo ime Ivana Tedeschi (Tedeski). Bolnica se dotakne rožnega venca in takoj popolnoma ozdravi.

(Scheyring, „Čudodelni Anton Padovanski str. 61.)

85. Pečatni prstan.

Zdravnik M. v B., ki je bil drugače zelo vesel in zgovoren, pride nekega dne k eni svojih bolnic precēj slabe volje. Ko ga bolnica povpraša po vzroku, ji po-toži, da je izgubil dragocen pečatni prstan in da ga ne more najti nikjer, dasi je preiskal celo hišo. Ko ga ženska izprašuje dalje, če je že molil k sv. Antonu, ji odgovori neverno smehljaje se z zanikanjem. „Dobro“, pristavi goreča svetnikova častilka, „če nimate vi nobe-nega zaupanja do sv. Antona, je pa moje toliko večje; jaz bom za vas molila in uspeh vam bo vdahnil dru-gačne misli.“ Drugi dan pride zdravnik zopet k bolnici.

Že med durmi iztegne z veselim smehom roko, na kateri se je svetil najdeni prstan. Sedaj pripoveduje, kako slučajno ga je dobil, in sicer na kraju, kjer ga je najmanj pričakoval. Dekla je namreč zjutraj snažila konjski hlev, v katerem se je gospod prejšnji dan par minut mudil in je opazila v gnoju svetlo stvar. Ko je pogledala bliže, je spoznala gospodov prstan. „In moj sv. Anton?“ sili v gospoda bolnica. „Je v tem slučaju res vidno pomagal“, prizna zdravnik skoro nekoliko prisiljen. (Sporočeno od bolnice same.)

86. Poročni prstan.

Žena peka E. v Brežah je izgubila kmalu po poroki svoj poročni prstan. Ker je mlada žena smatrala to za slabo znamenje, je bila vsled izgube zelo potrta. Goreče moli k sv. Antonu; toda zdelo se je, kakor da bi je svetnik ne hotel takoj uslišati. Ker je bilo vse iskanje zastonj, pride žena slednjič do zaključka, da je izgubila prstan v ženski kopeli in tako je tudi izginilo vse upanje, da ga kdaj najde. Minulo je leto, vendar žena še ni pozabila na prstan, pač pa ga ni več iskala. Ravno na dan obletnice poroke gre mali pekov nečak na izprehod v bližino kopeli. Igraje brska s palčico po pesku. Kar zapazi bliščečo stvar — bil je dolgo pogrešani prstan. Lahko si mislimo, s kakšnim veseljem, pa tudi s kakšno

hvaležnostjo do sv. Antona, je nataknila žena prstan na svoj prst. Saj je sv. Anton odlašal le zato tako dolgo, da je tem jasneje pokazal svojo moč.

(Poročilo A. Klar.)

87. Kako se je našlo izgubljeno perilo.

Iz Šlezije. „Blizu T stoji hiša, v kateri je češčenje velikega padovanskega čudodelnika popolnoma udomačeno. Gospod in gospa nosita ime sv. Antona in svetnikov praznik je za vso hišo pravi hišni praznik. Gospod in gospa, otroci in posli gredo ta dan v mesto, da so pri sv. maši, ki se bere na oltarju sv. Antona, in da opravijo svojo pobožnost.

Pa sv. Anton je tudi ravno tej hiši pokazal svojo veliko naklonjenost, in to na posebno ljubek način. Pred nekaj meseci je peljala hišna dekla zjutraj zgodaj, ko je bilo še temno, v mesto mleko. S seboj je vzela tudi domače perilo, da ga dâ v perilnico. Medtem ko je oddajala odjemalcem mleko, ji je tatinska roka ukradla v temi iz vozička perilo. Lahko si mislimo, kako prestrašena ie morala biti dobra ženska, ko ga ni mogla nikjer najti. Takoj gre na policijo in naznani tatvino. Od tam hiti v frančiškansko cerkev in da na čast svetemu Antonu brati sv. mašo, pri kateri tudi sama zelo vneto moli. In sedaj grenka pot domov! Gospa je stvar izvedela že prej, toda, (tako je pripovedovala hvaležna dekla) iz njenih ust ni bilo nobene karajoče besede; le jokala je s tarnajočo deklo. Ko pride domov gospod in vidi obe jokati, vpraša, če žalujeta zaradi perila. Ko potrdita, pravi mirno in vdano: „Bog nam je perilo dal in On je tudi pripustil, da nam je bilo ukradeno; On nam bo zopet dal, če bomo kaj potrebovali. Saj nam sv. Anton more pomagati!“

Zraven naj še pripomnimo, kako blagodejen vpliv ima tako češčenje svetnika na človeka, kako ga ohrabri in pomiri. Zaupanje pobožne družine do sv. Antona je bilo poplačano. Še isti dan pride neka uboga vdova in

naznani, da naj gresta gospod in dekla ž njo na policijo, ker se je našlo izgubljeno perilo. Stvar pa je bila taka-le:

Zjutraj istega dne je dala omenjena vdova svojim otrokom ves denar, kar ga je imela, da kupijo krompirja. Bili so samo štirje krajcarji. Pač velika revščina! Vendar se je srce uboge matere radovalo že ob pogledu na malo vsotico. Že večkrat so prikipeli iz njega vroči vzdihljaji, naj se je Gospod usmili in pomaga. — Sedaj pa je manjkalo še za sol par krajcarjev. Mati jih ni mogla dati; nova bol za materino srce. Toda sedaj je bila pomoč blizu. — „Mati,“ zakliče najstarejši deček, „jaz grem k mestnemu kanalu in bom tam pobiral steklo; morda izkupim kaj zanj.“ In ko deček išče po kanalu steklene koščke, zagleda naenkrat ob strani pod vodo nekaj belega. Pohiti materi povedat in ona gre ž njim ter seže v vodo po predmetu. Iz vode privleče robec in takoj spozna, da mora biti tu več perila; in res ga je bilo cel sveženj. Navzlic svoji veliki stiski se poštena ženska zelo razveseli najdene tuje stvari. Dobra vdova se poda takoj na policijo in pokaže, kar je našla. Na policiji primerjajo perilo s podatki deklet in spoznajo, da mora to biti oni sveženj, ki je bil ukraden dekli. Tat ga je najbrže tu skril, da ga vzame pozneje ob primernejšem času. Poštena vdova je bila bogato obdarjena in omenjena družina jo še vedno podpira.

Še nekaj! — Ko so si veseli nad najdenim perilom pripovedovali drug drugemu ves dogodek in primerjali čas, se je pokazalo, da je bilo perilo najdeno ravno med sv. mašo na čast sv. Antonu, in sicer med povzdigovanjem. „Čast, hvala in zahvala bodi Bogu in njegovemu velikemu služabniku, ljubemu sv. Antonu!“

Kakor znano je sv. Anton že neštetokrat pomagal, kjer je bilo treba poiskati kako izgubljeno reč; toda ne samo takrat, kadar je šlo za minljivo zemeljsko stvar, ampak tudi tedaj, kadar je bilo treba nazaj dobiti to, kar je potrebno za večno zveličanje, namreč posvečujočo milost božjo. Že v življenju je pomogel tisočem in tisočem ubogih grešnikov do posvečujoče milosti

božje, tisočem in tisočem nevernikov in krivovercev do sv. vere, tisočem in tisočem plahih in mučenih src do izgubljenega miru in tisočem in tisočem ubogih Adamovih sinov in hčerâ, da so prišli v nebesa. Izberi si ga, dragi bralec, za posebnega patrona za mesec junij. Morda si tudi ti kaj izgubil; le bodi pogumen in pomagaj ti bo, da boš kmalu našel, če ga boš dan na dan zato prosil. Ako pa tebe samega ne teži nobena izguba, poglej vendar okoli sebe, koliko ljudi je, ki nimajo posvečujoče milosti božje, ki so zapravili sveto vero, ki so izgubili čednosti, srčni mir in žalibog morda tudi večno zveličanje. Mesec junij je posvečen tudi božjemu srcu, ki gori ljubezni do ljudi, ki hrepeni osrečiti vsa nesrečna srca. Potrudi se, da boš vreden te ljubezni in hrepenenja božjega srca. Stori, kolikor moreš za rešitev neumrjočih duš in ker sam veliko ne premoreš, prosi vsak dan sv. Antona, da jim on toliko bolj pomaga. Kar je storilo sv. Antona tako velikega pred Bogom, da Bog še vedno hoče, da se razširi na zemlji slava tega svetnika, je bilo sveto hrepenenje, storiti za Boga vedno več in vedno kaj bolj dopadljivega. Sv. Anton je živel najprvo (okrog l. 1209.) v Lizboni kot kanonik sv. Avgušтина, potem v Koimbri in povsod so ga občudovali vsi njegovi sobratje. Toda hrepenel je po večjem uboštvu, po večjem ponižanju in je vstopil v red sv. Frančiška. Njegova gorečnost za rešitev neumrjočih duš ga je gnala v Afriko, da bi tam živel in umrl kot oznanjevalec sv. vere. Toda sveti Duh ga je izvolil, da oznanjuje sv. vero v neki drugi deželi in zato je zanesel veter ladjo, na kateri se je vozil svetnik, v Mesino. *) Ko pride v mesto, izve, da je ustanovitelj njegovega reda zbral v Asizih generalni kapitelj. Da bi ga videl in da bi se kaj od njega naučil, pohiti tja. In tu ni nastopil kot neizkušen učenec, ampak se je pokazal v vedi svetnikov, v ponižnosti in svetosti ravno tako poučenega kakor njegov mojster. Pozneje je sv. Frančišek spoznal, da ima njegov ponižni učenec

*) V Italiji.

čudovit dar govora in ga je poslal med ljudstvo, označevati božjo besedo. Sv. Duh sam je govoril iz njegovih ust. Vsled številnih izpreobrnjenj je počastil papež Gregor IX. svetnika z imenom „skrinja zaveze“, in nepremagljiva moč, s katero se je boril proti zmotam, mu je pridobila ime „kladivo krivovercev.“ Toda dolgo ni čakal nebeškega plačila. Umrli je že v 36. letu svoje starosti v Padovi 13. junija l. 1231. Takrat so se zbirali otroci po mestnih ulicah in vpili: „Svetnik je umrl!“ Sedaj se veseli že nad 600 let v nedoumljivi blaženosti. Kako je vendar dobro, preživeti kratka leta tega življenja v službi Jezusa Kristusa, — v gorečnosti za njegovo čast, v skrbi za zveličanje bližnjega, v pokorščini, ponižnosti in potrpežljivosti in ne v hrepenenju po minljivem.

(„Glasnik božjega srca“ št. 6. 1871.)

Responzorij k sv. Antonu Padovanskemu.

(Zložil sv. Bonaventura.)

Kdor čudežev videl bi rad,
k svetniku jih pojdi iskat:
smrt, satan, skušnjave in zmote beže,
bolniki in gobavi zdravje dobé.

Potihne na morju vihar,
ker on je njegov gospodar;
zgubljeno poišče, bolest pomiri
in starim in mladim dobrote delí.

Sirote podpira svetnik,
v nevarnostih je pomočnik —
Naj priča nam čudežev množica,
slavi naj ga mesto Padova.

Potihne na morju i. t. d. (kakor zgoraj.)

V. Prosi za nas sv. Anton.

O. Da postanemo vredni obljub Kristusovih.

Molimo!

Razveseli svojo cerkev, o Bog, po hvaležnem in
zaupnem spominu svojega sv. spoznavalca Antona in
varuj jo s svojo milostjo, da zasluži priti v večno ve-
selje. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.

(1. 100 dni odpustka vsakikrat. 2. Popolni odpustek enkrat
na mesec, če se moli responzorij vsak dan skozi cel mesec; (pogoji:
izpoved, sv. obhajilo, obisk cerkve, molitev za odpustke). — Pij IX.,
25. jan. 1866. Odpustek se lahko obrne v prid vernim dušam v vicah.)

Narodna in univerzitetna
knjižnica

00000445291

